

Příběh

zgewenj negblahoslaweněgſſi

Panny Marie

dwěma pastouſſkům

na

hoře La Salette, we Francouzku

rne 19. Zářj 1846.

Sepsán

od

P. Wawřince Hecht-a.

Přeložil

Antonjn Bedř. Šenk,

učitel farnj ſškoly w Naměſtj.

W Holomouci.

U Jana Neugebauera, knihkupce.

1 8 4 9.

**„Protož králi Agypto, nebyl jsem neměřící nebeskému
vidění: ale těm, kteří jsou v Damasku neprávě,
a v Jeruzalémě, i po vši krajině Súdské, i národům
zvěstoval jsem, aby pokání činili, a se obrátili k Bohu,
hodné skutky pokání činíce.“**

Skut. apostl. 26, 19. 20.

**„Pane představený! Kdybyste nám tento dům plný tolarů
dával, abychom odpor o tom pověděli, co jsme byli
viděli a slyšeli, tak toho neučiníme.“**

Dva pastouškové.

**„Podivný jest to oučinek, jakéhož udalost v La Casette
nad lidnatostí byl působil. V okamžení tomto po-
zdvihuge se celé mé biskupství jako jeden muž, k Bohu
se navrátiti.“**

Ludvík Rešat, biskup v Gapu.

Štarnicova kněhstárna v Helomouci.

P ř e d m l u w a.

Zgwenj negblahoslaweněgssj pannu a matku Boží na wysokých horách Korytanských (zkrátka Alpech) u La Salette gest we swém žřetelu tak spasitelný, w sobě sám tak pamětihodný, w oučínkách swých tak welkotworný a we wyznamu swém pro nassí dobu tak důkladný příběh, že zasluhuje ode wssch, gať od zprostých wěřjch, tak od ducha plných mužů, gimž známost a napomáhání ouhledu Božské prožřetelnosti nadewssecko gest, dofonate poznanu býti.

Ukaz tento učinil na wěřjci w německém Šwegcarsku a w německých státech tak weliký dogem, že spjseł tento pod názwem: „Přjběh o zgwenj negblahoslaweněgssj Panny Marie dwěma pastouškům na hoře La Salette a geho neobyčejných oučínků, w krátkém čase giž čtwté welmi rozmnožené wydání dočkal.

Co zde uweřejnugeme, není žádná bágka aneb snad wymyslenost, nýbrž pozůstává na důkazech nečistší pravdy; neboť co zde wyprawugeme, zodpočjwá 1. na obšjrném spisu památném pana Mauryn-ho z Mecu, muže to perwné wjry a welikých známosti wyznámého a welectného, an cestu sto hodin fonal, oba ty pastewce

IV

na místě zjavení vyslednouti a ostatní zprávy hodnověrných svědků shromážďovati; 2. na památném spisu, který velebnému pánu biskupovi z Grenoble k náhledu podán, a velebným pánem jeho sekretářem co věrné představení rozšířeno bylo; 3. na posudném djlu od veleb. pana Bezeze, čestného kanovníka w Vereur založeném, w Paříži w tisku wydaném a we Francouzku velmi váženém, tak nazvaném: *Pèlerinage à La Salette ou Examen critique de l'Apparition de la ste. Vierge etc.*; 4. na mnohých giniích písemných zprávách hodnověrných a ctihodných osob; 5. na mnohozetných a osamžitých obrácení celých farností we wjcniích biskupstvích, na př. Grenoble, Gap; 6. na mnohých kromobyčejných uzdravení slepých, kulhavých a umýragjcích osob, gichžto gména udaná, a které gessťe až podnes widěti se mohou, o pravdě uzdravení gich se přesvědčiti; 7. na Božim a Marie ctihodném záměru zjavení toho, tak gafo za 8. na bezpotažné nemožnosti, že dve chudobné, newědomé a upřímné pastýřské dítky zjemení tak neobyčejné byli mohli wymysliti aneb vynaleznouti, by zvědavými tak tisícerými každého stavu klamu přesvědčené nebyli.

Wšak gať k očeláwání bylo; byla i tato udalost k La Salette gať we Francouzku tak w Německu osožená; wšak také i ten negnebezpečněgšší protivník nemohl ani gediného pevného důvodu proti tomu wywěsti. Mnohonásobné to osočení bylo w ruce Boží gen k tomu sloužilo, welikost skutku jeho zřegmég powyzdwihnouti, pravdu udalosti té wjce rozgajiti, slabotu nepřitele

lesfleg dořázati, a pozornost měřících i neměřících oprávně-
doměg na zgewenj toto nebeské utwěřti.

A žánwrce předmluwu ugijřtugeme geřřtě franilo-
myslné čtenáře, že welebný pan biskup z La Rochelle
we Franconzku také do La Salette putowal, a o prawdě
zgewenj toho docela přewědčen, krásný spis o tom byl
uweřegnil. Taktéž ugijřtugem welebný, že pán biskup z
Grenoble, w gehořto biskupstwí mįřto toto leží, spis
tento za welmi důležitý úwod k ouřednému wyřčenj
pomářomal, gakež o této udalostí pozděgí uweřegniti
obmýřřli; neboť byl se giž osobně o prawdě zgewenj
toho přewědčil, mřřal k ouřednému, biskupskému a cjr-
fewnjmu rozsudku třeba welmi opravdomé žkousřky dů-
kazů přjběhu toho, ano třeba k tomu tak mnohých a
neodporugjících důkazů, že biskupřký rozsudek žádným
nepřjtelem znepokogomán býti nemůře. Zardny mine
mjených let, dřjw-li cjrfewnj úřad w pádech takowých
usudek swůg uweřegni. Zatim wyřřetřuge ostře a přjřně
welebný pan biskup napořád, řhromažduge pilně wřřechny
důkaze, přege z celého řřdce, ře cti a chwále Boží a
k žiwelenj Panny Marie práci swou ukončiti, a pař
co mįřtný řádný ouřad opravdřiwý rozsudek uweřegniti
moci. „Gá byl,“ tak pįřře on welebnému pánu bi-
skupowi z La Rochelle, „gá byl gįřtotu o řážrafu
tom gįřřal, řterý se w Awignonu na geptyřřce sw.
Jozefa a na řestře Karolině přřihobil. Arcibiskup z
Awignonu přřprawuge o činech řěchto năwěřřti.
D giných uzdrawenj nelze řěž pochybowati, a wigdou,
mořná-li pozděgí na gewo. Wřřechny důkaze k tomu

VI

řtínáležgjcj qsou w rufou mých nebo-li brzy se w nich nalezati budou."

· Gelikož my spisu tomuto fromobyčejných činů skutečných, nenadálých uzdravení, a divů zmínku činíme, wygáďugeme spolu dle dekretu papeže Urbana VIII., že my ge gen co skutečné činy oznamugeme, gessťo gen na lidských wysvědčeních zodpočiwagj, a že my o tom rozsudek církewnímu ouřadu ponecháváme.

O Maria, milostná Ty Králowno nebeská! požehneg práci tuto, neboť ona hotlá čest Božího Syna twého, twé zwelebení a negwětšj blaho dítě twých. Dchraň gi proti každému nápadu a wyproš u twého Syna oswícení wšsem těm, genžto činy twé poznáwati o zwelebawati dhtj.

I.

Příběh zgewenj negblahoslaweněgssj Panny Marie dwěma pastýřskými djetkám na hoře La Salette we Francouzku.

M j s t o z g w e n j .

Na samém fragi departementu Izery (de l'Isère) a na pomezi departementu hornjch Korytanských hor (des Hautes-Alpes) ležj u paty wysokých hor ¹⁾ městys K o r p s, geden z oných pofragnjch mjet departementu Izery, as 2000 lidj obydelný. We vzdálenosti dwou hodin, wysoko nad K o r p s, naležá se malá obec a farnost La Salette, ze dwanácti wšef (weš) pozůstawagjcy, z nichž gedna každá zwláštňj swé gméno má.

Z farnosti La Salette, přes 3500 střewjců nad hladinou mořskou ležjcy, wede cesta náramně obtížná na přikrou horu, Sous-leš-Baišes aneb zkrátka leš Baišes nazwanou. Na této hoře, we vzdálenosti dwou hodin od La Salette naležá se malé oudolj, gestto w pravo i w lewo od wýchodu k západu malými wrcholami obklopeno, a rownou wáhou malým tofem, Sigiard nazwaným, twlajeno býwá. A to gest to mjesto, kamž nepočetná mnohost poutnjků gij wjce než-li 24 měsjeć ze wšech departementů (fragů) Francouzka a z rozličných fragin králowstwj Eardinšeho putuge a přicházi.

Zde w tomto osamělém korytanském oudolj, kde žádný strom, žádný keř proti slunečnjm paprskům waljcjm nechránj, ráčila se nebes Králowna dwěma pastouškům w milostiwé welebnosti zgewiti, gim budoucnost odfrýti, a ge, ač mladj a newychowani, za swé prawé a hodnowěrné wyslance k gegjmu milowanému národu wolili.

¹⁾ Departement Izery pozůstawá z částj z hor, kterěž wš 10,000 střewjců dosahugi, z částj z krásných milowidných oudolj.

Wšak, pročpak zstoupuge Nebes Králowna z nebe? Proč zgemuge se malým strážníkům dobytka? Co pak geč negbližší podnět neobyčejného toho zgemení?

Podnět zgemení toho.

Příčina k neobyčejnému tomu zgemení podalí omno mnozí a welcí hříchové obce K o r p s, hříchové okolních farností Francouzka, welká ona neznalost těch hříchů, co vlastněj příčinu oné tak všeobecné neucrodu a náklaze zemcat, oných geště wětších soužení, gešto Syn Boží w spravedli wém swém hněwu na Francouzko poslati byl uzawrel, a ona fromobčejná lásta Nebes Králowny k wětším frálowstwj toho.

Miluge-li Pán nebes a země gednotné lidi nebo-li celé národy, hříchami od něho se wzdalugicj, w geho nestjblém milowdenstwj geště dále, tak láre ge napřed wnitr-ním swědomj hřyženj, nepokogem a nezrušitelnou ouzkostj, dle slow iw. Pawla: „Soužení a ouzkost na každou duši člowěka činicjho zlého.“ (Řjm. 2, 9.)

Minc-li wšak trest tento bez polepsšenj, pak trestáwá ge neucroudou, sučem a hladem. Zřegmý příklad toho mžme na židech, kteří wo nawrácení z babylonského zagetj rokaž Boží, gemu chrám stawěti, zanedbarosse, vlastní swé domy okrášlowali. Wafý trest byl toho následkem welmi citelným? „Celi gste mnohc,“ prawj pismo sw., „a wnesli gste málo; gedli a pili gile, a negste nafuceni a občerstweni; přikryli gste se, a negste zahřiti; a kdo mždy ohromáždi, wložil ge w pytlj děrawý.“ (Prorok Algeus 1, 6.)

Nepoznáwali-li by lidé zřegmé takowé důklaze neljivosti Boží na sobě, tak jim posílá w nestončeném swém smilowánj anele aneb proroky, kteří by jim příčinu tak welkých časných straši wygemiti a zasljbenjmi hogného pozžehnánj ge k zachowánj přikázanj geho, k nawrácení se k němu, powzbuzowati měli. Tak poslal on židům, kteří stawěni chrámu byli zanedbali, proroka Algea.

A nenawrátj-li se přede wjtky od Boh milowanj na wzbor trestů giž zaměšsených k němu, co geště dále učiní w lásce geho nemwstjble? On posílá jim proroky, kteří by se vyhrožowánjmi trestů geště wětších k rychlému nawrácení, k nepřjmnému opuštění hříchů a k wěrnému zachowánj zákonů Božjch pohnouti měli. Tak gednal Pán

zástupit w starém zákoně, w zákoně lásky, proti lidu křesťanskému. Dpewrhl, a neslyšel, li se hlas pravých pastýřů duš, wštrahu dāmagicch před hříchem, tak poslal fromobyčegné muže, duchem swatým naplněné, aniž budoucí soudy spravedlivého Boha hlásali, diwami učenj své potvrzowali, a takowým způsobem wěřicj k posánj pohnuli.

Wšak, gest to Pánu nebes a země swobodno, buďto sám, aneb angelami doprovázen, se zgewiti, aneb nebesťe obywatelé k gednotlivým osobám nebo-li k celým národům poslati, gim wůli swou oznámiti a ge pobroženým trestem k ctnosti a lepšjmu smýšlenj pohnouti. Tak gewj se Bůh K a i n o w i, a oznamuge mu trest spáchané bratrowraždy. Tak gewj se on patriarchu N o e m o w i, aby archu k zachowánj rediny své stavěl. On se ukazuje w doprovodu angelů, když na hoře S i n a i zákony staré smlewny swatořwatě hlásati, a A b r a h a m o w i soudy své k zachráněnj pěti měst wygewiti chce. On posílá angela k A l g a r, gi na pouští těšiti. Angel se gewj w způsobu mládence mladému T o b i á š s o w i, geg na cestě geho daleké doprovoditi a ostrjhati.

Písmo sw. starého zákona wyprawuge nám wjcných giných zgewenj angelů. A gať často mluwj písmo sw. nowého zákona o zgewenj gednotných aneb wjcných angelů? Nebyl to angel, an se sw. J á n u ewangelistow zgewil, který mu budoucí osudy cirkwe swaté, gegi souženj a pronásledowánj, gegi sláwu a hrozné soudy Boží nad nepřátely gegmi wygewil? Nebesťa zgewenj gsou tedy možná, a mohou gen newěřicjm newěřitelné přicházeti.

Když onen nad wšfe nebe pozdwižený Bohočlowěk z nebe stoupil, by gedinou duš, pronásledownjka sw. své cirkwe, onoho křowožiznivého a msty chtimého S a m l a obrátil, gať a proč by také ona milostná Králowna nebes widitelně na zem stoupiti nechťela, aby zablouzený gegi lid neobyčegným gegim zgewenj a strze slowa plné māmaterské opravdowosti wyswobodila?

K tomuto zablouzenému lidu přináleželi také onino wěřicj obce K o r p s, okolnjch farnosti a mnohých giných ostrfklů a fragin Francouzka, welitého toho králowstw. Nedostatek pravé báznj Boží, lásky a klaněnj se Bohu, zbožnosti, a tak pravého základu oné ctnosti, upřjmném přánj proti bliznjmu, domácj kázně a počestnosti, nedostá-

malo se jim ducha Božího; kdo však neprosí za milost k přemáhání posuzení a denního cvičení svatosti podle stavu, neobdrží nic; a kdo nic neobdrží, padá v mnohonásobné hříchy, zlymi naryflostmi a zevnitřním láfáním tabnut. Nedostávalo se jim onoho vykouávání ranní a večerní modlitby, od církve sv. tak velmi odporučeného, a od svatých duší tak schváleného obyčeje a v sobě samým tak přigemného. Wítawsse, nezpomněli na Boha, tworce svého, jako to nerozumné zvjátko, položiwse se spátí, nepoděkowali ani Bohu za ta po celý deň obdržená dobrodiní, neprosili snázně za odpustění hříchů a za pozehnání podárného a swatého pokoye nočního.

Nedostávalo se oným wěřicjm negn častěgšjho a swatého upamatování Boha, an wsecko wídj an za wsechna dobrodiní powinowaný wděf a welikou lástí žádá, nýbrž nedostávalo se jim pravé počestnosti k Bohu, gehožto welikost hrozná, gehožto swatost nekonečná a gehožto welikost tak bezmjrná gest, že wšickni národové co prach před ním gsou a obor hwězdňý co wost w ohni wnimec se rozplhává. We wůli K o r p s - u bylo rouhání, flení a přijádání wseobecňým obyčejem. Při každé příležitosti, při každé malichernosti, při negmenšj newoli wyřklo se gméno žiwého Boha nadarmo, i gménu Syna Božího smělym gazykem se rouhalo. — Wýwá - li však Bůh od wěřicjch tak častokráte a tak směle rouhán, gakouž pak uctiwost k lidem, k otcí a matce, k swětšým a duchownjm představeným, ku králi a biskupům mjsi budeme? Kdo se Synu Božímu na ulicích a w domech, wěregně a tagně, mnoháto leta rouhati naryfkuł, gakouž pak ctíwážnost mjsi bude k církwi sv. a k zákonům gegjm? Pražádnou; neboť kdo sobě zákonodarce newáží a njm pohrdá, bude také geho zákony nohami šlapati.

Tak to také skutečně z onhledu zachowávání příkazanj církewních wyhlíželo — Neděle a swátky se co negpotupněg zueuctiwaly. Žádné swědomj se z toho nedělalo, wěregně a w domě, na poli i w dílnách, za celý deň swáteční pracowati. Opowrhowalo se oným zákonem Páně, tak slawně daným a tak zawdy opětowaným: „P o m n i, a b y š d e ň s w á t e č n j s w ě t i l,“ i opowrhowalo a nedbalo se tímto příkazanjm w starém zákoně pro přestupníky smrti wymstěňým.

Ne lépe gednuato se s pobožnostmi k swěcení neděle od církve sw. ustanovenými. Mše sw. se sice od kněží pobožně sloužila, však věřící from několik přítomných žen nepřišli. Slovo Boží a ewangelium bylo věrně a zmužile hlášáno, však uležalo se jen málo posluchačů. Ať totiž pak foli věřících odebralo se v neděli do chrámu, kde Bohu ona nekonečná veliká obět klanění a smíření mši sw. se přinášela, tak stávalo se to jen z dlouhé chvilky aby o výře posměškovati se mohlo.

Když tedy věřící již se ani nemohl, sw. ewangelium bylo nešťastně, mši swatou co obět smíření nového zákona nechtěl a přinášeti nechtěl, a když swaté svátosti, jižž Boží moc nerozumí, zanedbávati-postracují, gafá to zpuštění a zdivočilost mravů mluví zde pomstati! Gafá suremost srdce, gafá bezuzdnost náruživosti, gafá mnoho přestoupení cizích přikázání bude a musí zde následovati! A skutečně nebyla v fraginách těchto žádná řeč již o zachování přikázání církevních. Maso se gýdalo v pátek i v sobotu od rohu k rohu, gako by jim to Bůh byl přikázal. Ve swatém postním čase byla církev Boží poháněná, gelikož negu lažďa uhma v gýdle zanedbávaná, nýbrž každodenně maso používáno bylo.

Nemusel tedy Pán ve swém spravedlivém hněvu pomstati, hršnému tomuto lidu potřebnou potravu ugmouti, buď obilí aneb ginou přepotřebnou onrodu s nemocí, hněsem aneb morem poraniti? Nemohl-li on gi ve své přísne spravedlnosti morem ránou rychle zkaziti, gáž on to v dřívějších stoletích v gednotlivých státech a fraginách byl učinil? Však milosrdný Páně gest ušlechtlý, a tato lásta pobuila ho, mor tento jen do země pošlati, lid na hrách jeho pozorlivé učiniti. Však slepotou udeřen, nepoznal lid tento milujícího otce, neustoupil od hráchů, neobrátil se k Bohu, nýbrž rouhal se genu a křel při spáření nakážených země, morem poraněných.

A Pán nebe a země rozhněval se nad takowouto nezříčeností a zlostí, a uzavřel, lid tento s věššími a divokějšími ranami pokáráti. A hle, tu vstoupila nebes Královna před Syna swého, žádamši ho gako za času swatého Dominika a sw. Františka, prvních dvou řádu zakladatelů a mocných křesťanských kazatelů od ni wolených, úsilně o milost a smilování pro gegi lid, obětující se na zem sstoupiti, gelikož snad strže gegi zgenen, strže přiz-

žnívé gegi floma, šřže žřegmé gegi předpowěděnj brožnůch
foudů, geštro přigiti magi, lid do sebe wegde, a upřjmné
pokánj činiti bude.

A skutečně sestoupila ona nebes Královna, korunou slavnou a lestu plným rouchem ozdobená, s nebe, nezměnila se však onomu hříšnému lidu, poněmadž tak veliké milosti hoden nebyl, nábrž zgemila se toliko dvěma pastouškům, volivši tyto nezdařené malé co nástroje žgigi k obrácení hříšníků každého stáří, každého stavu a pohlaví. Zde platí slova sv. Pavla: „Což bláznivého gest u světa my volil Bůh, aby zahanbil moudré: a mldé věci světa myvolil Bůh, aby zahanbil sílné. A neurožené světa, o potupné myvolil Bůh, a to což není, aby ty věci, kterých žiou, žkazil, aby se nechlubilo žádné tělo.“ (1. Kor. 1, 27. 28.) Zde se mohou také i slova královského proroka uvést: „Ž úst nemluvíš a mldé šlagicjch dofonal gš, o Pane! ouplnou chválu sobě.“ (Žal. 8, 3.)

Oba pastouřlowé, swědkowé zgemenj.

Dřív-li příběh zgementi vypravovati budeme, uznáme za dobré, spanilomyšlné čtenáře s pomahou a vychováním obou pastoušků, těchto gediných svědků zgementi toho, seznámiti. Neboť podává-li se, že obe tyto djtky bezelstné v gich chování, upřímné, nemědomé, nepochybné, v křesťanském katolickém náboženství velmi málo vychované jsou, tak se lehce porozuměti může, že takovéto neobvyklé zgementi vymysleti by nemohli, a právě tak málo od špatných aneb moudrých lidí k vymyslení takového mohli volené býti. Vlivně z tohoto vyplývá, že djtky bez falše a bez lsti žádný příběh způsobu toho byli vymysleti mohli.

Pan Bez¹⁾), očitý svědek, oznamuje následujícíjm způ-
sobem o pomaze obou těch dětí:

„Gedno tčhto pastoušťkú gest Petr Maximin Si-
reau. Chudobných rodičů, narodil se w Korps-u dne
27. srpna 1835. Korps gest hlawnj mjsto kantonu a
leži w ofršťu Grenoble. Maximin gest malé po-
slawy; geho twár gest upřjmná, šifofa a gewj zdrowotu.

¹⁾ **W** geho djtu: **Pélerinage** etc. wiž předmluvu.

Oči jeho jsou hezké a plné obně, nimiž přijímavě zmitá, a patří pevně na osoby, ho se tážící, bez bážlivosti a zar-
dění. Stojí, neostane ani okamžení tichmo, bez však po-
hybování svých ramen aneb ruk, které se zdají činnatým
pohybům dohromady ztažené. Mluví-li, naklonuje
se hlava jeho něco málo k levé straně. Zváření jeho,
mluví-li, je docela přírodní, a mnohokrát velmi čilé,
tak je na předmět, neblíže se mu nahodí, udeří, což
obzvlášť se pak stává, když se stavíme, jako by to, co
vykládá, pravda nebylo. Však nikoliv se nedurá ani
hněvá, i pak, když se mezi dlouho trvajícími vyslechná-
ním, gesto každého zvědavý cizinec s ním přednáší, látem
tresce. V pádu takovém upotřebuje se, na otazujícího
opovržlivý pohled vhoditi, ramen své něco málo pozdví-
hne a hlavu odvrátí.“ —

„Marimin byl až k příchodu zgementi toho štolu
nenaměstnil, přecež neuměl ani čísti ani psát. Gafž v
takovém pádu k očekávání gest, ostalo vychování jeho
gako ono ostatních dětí, jenžto na vysokých herách bydlí,
velmi zanedbané, a s jeho naukou v freistanském nábo-
ženství, stálo to gestě hůře. Shudobná jeho matka wedla
geg sice v neděle a ve svátky do chrámu, však přiro-
zenou lehkomyšlností trhnut, věděl se on materště strážli-
mosti odstraniti; neboť newině hrěchy děté a společnost
garých jeho soudruhů byly genu milejší, než-li oné
opravdomé služby Boží a naučení svého faráře.“

Marimin měl, gaf se spatřovalo, wjcných chyb,
však toho, co se nepravost gmenuge, gest docela přest;
on nezná ani názem oné hanebné ohavnosti, gakomouž
želbohu děti v jeho letech na tak mnohých místech byli
wykonali. Když k. př. jedna vážná osoba se ho dne ged-
neho tážala, zdaliž neyblahošlaweněgší ta Panna, kterouž
byl widěti udává, nic o smilnosti byla řekla, odpověděl
s upřímností: „Nemám, pane, co tjm říci dicte; gá ne-
mám, co to ge.“

„Dne 19. Zárí 1846 pozdržuge se Marimin
příčiněním ctihodného faráře v K o r p s - u při sestřích
Boží prozřetelnosti, štolu faruoni jeho zastávajících a
wedoucích. Tam se učí čísti, gj s nimi, však nec tráví
v otcovském svém domě. Nyní se učí, ukazuje však
málo zvláštní schopnost. K modlení ukazuje též málo
předoblíbení, ačkoliv se rád modlí. Někdyť jeho rado-
st

gest, panu farári aneb také jiným duchovním, ho namítavujícím, při mši sv. posluhovat; však i zde gest on gestě něco málo lehkomyslný; neboť lehkomyslnost gest jeho povaha a zdá se základ svůj v jeho tělesné poloze míti. Zavedy by již o tom gewil, gaf welmi si přece, knězem býti, aby všude, nejen ve Francouzku, uhybrž také v cizích fraginách kázati mohl.“

„Druhý pastoušek gest Františka Melania Mathieu, welmi chudobná to dívka, tehdáž 15 let stará. Z Melania byla v Korps-u zrozená dne 7. Zárj 1831. Rodičové gegj jsou welmi chudobní, a gedna z sester gegj žebře podnes chléb u cizích, přes městýš Korps-gdoncůch. Už v sedmém rofu stáři gegjho byla Melania od rodičů svých k jiným lidem k pasení owec daná, žiwnot svou tím způsobem wydobýwati. Vidě z Korps-u ugjstugi, že Melania od 19. Zárj 1846 gen dwafrát k službám Božim byla přisla, pročž měla také welmi malou známost o náboženstwj, a paměť gegj byla tak slabá, že sotwá dwa rádky katechismusu zapamatowa i si mohla.“

„Dne dne 19. Zárj, totiž v deň zgementi byla ona též gako gegj soudruh Maximin k seštrám farnj školy co strawnice umedená. Z ouhledu stáři gegjho gest ona ani silná ani weliká; twář gegj gest outlá, přigemná, však ne krásná. Co se čistého gazyka francouzského dotýká, wygádruge ona se gen s namáháním, a chce pomýdy národum gazykem mluwiti; přede mluwj ona dobře francouzky se všemi cizimi, gi žádagjich, a splňuje-li žádost tu, tak wyfonává to s ochotností a mluwj přiměřeně, ano i mocným wygemý. V celé zábowě pozoruge se při ni weliká mrawopěčnost gaf w gegim se zachowánj, tak w namýrenj hlawy a w očich gegich. S cizinci gest ona ani rozpácliwá ani nucená.“

„Dbe tyto dítky nalezaji se v této škole, a nehledaji se wespolek, ani prchaji oboustranně, ukazujce k sobě docela přjrodnou rovnoplatnost; a byli-li se přede někdy wyhledali a sešli, tak se to gen stalo, obapolně sobě oné mrzutoosti, w žiwobytj školním sčero nerozlučuelné požaslowati, fdyž k. př. geden neb druhý od učitelkyni pohaněn byl, aneb p. farář gim chybu předhodil.“

„Co se gich spogenj s ostatními žáky týká, tak se práwě tak chowaji, gako by se podimný ten přjběh, který gim gofous slowutnost a wážnost byl zaopatřil, byl ani

nepřihodil. Nikdy mluví o něm, leč tážaný bývají, a těch odpovědí otázku nepřetřouge. A co nepodivnějšiho, nikdy ukazují oni tu negmenšší mrzutost, nikdy tu neglehčí nevole, když tutéž otázku, gafomouž mnoho tisíců cizinců, ze všech stran přicházející, k vyslechnutí pravdy činí, až as deset tisícrát byli zodpovídali a zase zodpovídati musí.“

„Před tímto neobyčejným ukazem znali se sotwa obě tyto dívky. Melania bydlela od sedmého svého roku w La Salette, ve vsi Ablandina, a sloužila tam ve dvoře privátním Baptistu Bra; Marimin naproti tomu žil w Korpsu svých rodičů. La Salette však leží od Korpsu as dvě hodiny vzdálené na hoře. Když se přihodilo, že Petr Selme, privátní w Korpsu w začátku Zárí 1846 malého svého pastence pro churavost k strážení dobytka potřebovati nemohl, pročť žádal otce Mariminowa, genu syna svého až k uzdravení pastence geho ponechati.“

„Marimin šel tedy ponepru w živobytí svém co pastenec k tomuto mistru, wstoupiv do služby geho čtyry nebo pět dní před podivným tím příběhem. Při této příležitosti sešli se Marimin a Melania, naučivše se znati dne 18. Zárí; před večerem zgemení toho, na Korytanště čili Alpské hoře La Salette, gménem Sous-les-Bois, kamžto malé své stádo krávy byli vedli.

„K výšší hoře této přikré přichází se gen na stězce velmi pracné, počna od obce La Salette stupovati, a minou as dvě hodiny, dřív-li se k La Salette, které 3500 střemců nad hladinou mořskou leží, na temeno hornu přigde. Hora Sous-les-Bois postyuge k gihu žné straně milovidný a malebný pohled; k severu a k západu gest ona gessťe vyššími horami obehnaná; k východu však, w kterémž namýřeni se přichází, gest ona hlubokým tokem od givých hor odloučená, gehož čistá voda z gihnoucího suěhu pochází a ve svém ražno-šilném toku odlomky stál sebou vede.“

„Na této hoře vynachází se malý ouvoz čili výmel, při gehožto patě velmi tisse a libě potůček hrčí, mage namýřeni své od severu k poledni. Z výšše výmolu tohoto vede malá pěšinka až dolů k malé studance, při gegýžto patě potůček teče. Giná pěšinka nalezá se na vrchu výmolu toho, ktera se po celé geho délce táhne. Na celé

této plošnosti, která proti třem stranám menšími a většími horami ohraněná, gest, pohybuje se vzhledem docela bezmezne. Ani strom, ani keř ni škála se zde nalezá, pod gečichžto stín by se v času letujm proti paprskům slunečným ukrýti mohlo.“

V tomto horním výmolu, při studance té, na fragi potůčka toho, Sezia nazvaným, aneb gať jiní praví Sigiard, přihodil se tento znamenitý příběh, kterážto my nyní obšírně vypravovati chceme, tak gať nám důkladně z písemných i tištěných výslých zpráv znam gest. Napřed vypravujeme příběh tento dle dvou písemných z dělení, o gichžto ceně a důkladnosti frátce předmluva gduá. Pak následuje vypravování příběhu toho, tak gať geg pan Bez, čestný to fanomník ze Ect. Die z a z Evereux ve Francouzku, dne 17. Máge 1847 z úst oných pastoušků byl slyšel, odpovědi hned geho průvodníkem napsati, a pak v tisku uměřeniti nechal.

Obe vypravování sestegnuj se zemrub v představě negdůležitějších věci. Malá uchýlení v pogmenování mýt, osob, v opisu roucha zgewené nebes Královné a t. d. negsou žádným základem v pochoplivosti pravdy příběhu toho dostatečným; neboť pozdější zprávou dávající mohl o tentýž předmět, které gen f postranní věci přináležej, zemrubnějši zúamoši shromážďovati, aneb mohly osoby, mýta a t. d. wječných názvů mýti aneb lidmi rozličně — dle národního gazyfa — vyslovené býti ¹⁾.

P ř i b ě h z g e w e n í

d l e

dwou písemných z dělení pana Mauryho z Mecu, a welebného pána biskupského sekretáře z Grenoble.

Bylotě to dne 19. Zárí 1846 (v suchý to den a před večerem milé naší paní sedmibolestné), tdyž Melanča Mathieu, dívka až 15 let stará, a Maximín

¹⁾ Gistá zpráva, mladým právníkem z Grenoble, an dítky různě vysleghal, založená, srownává se zemrub s dwogim tímto vypravováním.

Gireau¹⁾, nazván Memín, pacholjš 11 let star, oba z Korps zrozenj. dobytek swůj strážili, každý čtyry frány. gesto dvěma měšťeinům z La Galette přináleželi. Mageťnj stáda Melanie gest pan Karon, vlastnj pak stáda Mariminowa gmenuge se pan Elme, u kterého on teprw za několik dnj a gen pozatjm za pastence sloužil. Mjsto, kde oni stáda swá byli hnali, gest hora Baisies. aneb Bessair, která až hodinu od Dorsieres vzdálená gest a gegjžto temeno se od oných giných hor velmi wyznamenává. Dorsieres gest weš, a ležj co negwňš na hoře, trávou ebrostlé, kde se wšak ani stromy ani keře spatřujj.

Když dwanáctá polednj hodina odbyla a k pozdravenj angelskému²⁾ se zvonilo, hnali dítky frány swé napoziti k malému potoku Sigiard, do malého oudelj wřefagicjho, kamj stáda swá byli medli. Probedwarosse zde bljže swých stád a na pravé straně potoku, sedjce na kamenjch schválně k temu položených a na fragi žjbla, za dlouhý čas gž wysádlého, usnuli oba proti gich obyčejj. K třetj hodině zpoledne procitla Melania prwnj, a ne spatřiwšj frány swé, wzbudila malého swého soudruha. Odouce raf spolu přes potok, frány hledati, stoupili až 25 kročegů zde odtud na polednj vrchol. Ohlídnuwše se, spatřili frány pokogně ležeti na rovině n-ýš gmenované hornj. Z nastoupili bezstarostně zase spátečnj cestu.

Djtky tyto sestoupili skutečně někel k kročegů nazpět, swé toboľky wzjti a pak se zase k swým frámám nawrátiti. Wšak hle, nenadále spatřila Melania gakoš gasnost na mjstě tom, kde byli spali. Z prawila k Mariminu: „Pogď, wjz tam dolů gasnost“ — a hned seatřili gakoš panj. Melania se ulekla; Marimin wšak k nj prawil: „Nebog se, a nepouššěj z ruky hůl swou; učinili se nám co zlého, tak dci gá holou tloucti.“ —

¹⁾ Názew malého pacholjka gest Marimin Gireau a ne Germanus Girand, gak se prwu zdálo. Názew geho Memín, dle kteréhož znam byl, pokládalo se za ukrácenj gména Germanus, wšak podalo se z wyšetřowánj měšťeininského listu a řřicj knihy, že on skutečně Marimin Gireau se nazýwá.

²⁾ We Francouzku se též o 12. hodinách poledne k pozdravenj angelskému zvonj.

Wšak nyní spatřili, gať na témž místě, kde byli prw ipali, krásná, bíle oblečená paní na širokém kámenu, na druhých položeným a k sedění uspořádaným, sedí. Twár gegi byla k polední straně obrácená, a noby gegi odpovídaly na místě tom, kde gen w dobu deště a rozgihu iněhu žrjelo tešlo, a gen někdy wody mělo, w čas žgemenj toho wšak docela vysáchlé bylo.

Paní ta loštěma na kelenou, podpírala blamu swou na obe ruce a plakala — a dítky widěli šze gegi. Ulekuté pohledem tímto, chtěli prchnouti; pozdwihiuwošši se wšak paní ta, přišla jim tři kroky wštrjc (wzdálenost mezi nimi byla 10 kročegů) a wolala ge následugjcimi lástwowými slowy: „Nebogte se, mé dítky, pogďte bljže.“ — Přjwětjwošš slow tětto zapláššila wššecnu gegich bázeň. Š překročjwošše potok, přicházeli wždy bljže; poslez byli přj ni, a sice Melania k prawé, Maximin k lewé straně, tak že oděw a drženj se té tak krásné paní, gať prawili, dokonále pozorowati a každé slowo žregně rozuměti mohli.

Dítky neopomínuli také, postawu krásné té paní a štwostné to roucho, od kroge gich špolufraganiů tak nápadně se děljej oděw dokonále pozorowati. Š geljkož poznenáhla dalšši rozmluwou a fromotněgou přjwětjwoššj paní této také i tu negmenšši šopu bazeň byli pozbyli, bylo jim to za lehké, gich děcké žwědawošši swobodnou vůli ponechati, a gednotné částky celého oděwu pozorlívě pozorowati. Š me špolečnosti a šrděčné důwěrnosti Marie, matky negkráľněgšši lášty, šterá zde gž nebesťeu radoššj a šladkoššj wyškoupených djet Wozžich geš, gať neměla wššecna bázeň, wššecna oužkost a šáždnj šmit ulěknutj uhnouti? —

Š postawě a oděwu paní té wyprawowali obe ty dítky následugjcjm žpšľobem:

Šnano tak krásná paní byla weliká, postawy welmí šstjhlé, a twáře bjlé. Celá gegi podstatnost byla leššlá a žáře obššjčowala gi gako negaťe roucho, žwláššt ale žářila gegj twár w leššu tak welikém, že dítky téměř oššepowali. Šlawka gegj, na šteré wyšofy, až do oči šábagjcj čepec, byla štwostnou korunou ozdobená, na šterěž se rúže a rozličných barew šřpyťcej se kamenowé rozognáwali. Škoruna byla wyššlá a podobala se koruně kráľowššé. Roucho gegi bylo bjlé, štarowěššého žpšľobu, rukáwy welmí šširoké i žlatými perlami pošeté. Šlatobarewná žáššera byla předu roucha upewněná. Šřsa byly ššátkem bjšým přj-

kruté, gehoř celý kraj šířkou mnohonásobných barev obrouben byl. Na krku visel přes prsa zlatý řetěz až 3 prsty široký, který na tvětném závěsku upomněn, až k bedrám dosahoval. Druhý zlatý řetěz, na prst široký, visel na holém krku, a na něm zlatý až 8 neb 9 palců dlouhý řetěz s podobiznou Pána našeho Ježíše Krista. Na konci každé ruky tohož řetězu, nalezaly se naopak visící polo otevřené klesky, na druhé viselo kladiwko. Wšedko to zdálo se býti zlatem, ačkoliw se wíce blisštěly než-li zlato. Střewice byli bjlé, ozdobené zlatými přestami; šířky mnohobarewných rŭží lemowalý ge též tak gako prŭj šáteř, gšouce wzbuřu a dolů tak gako roucho perlami ozdobené. Šat dlouhý s dŭtkami mluwila, držela ona ruce řŭjmo přeložené, tak že ge nebylo možná widěti. — To wšse o postarwě a oděwu krásné té panj.

Když obe dŭtky se tak docela w blízkosti panj té našezali a žádnou bázeň wje neměli, počala ona, ruce řŭjmo swiaté a šzawými očmi takto k njm mluwiti:

„Gá gšem zde, mé dŭtky, wám důležitou zpráwu zwěštwati. Nechce-li mŭg lid poslechnouti, tak gšem gá „přinucená, ruku Syna mého těžce na něj padnouti nedati; neboť tato gest sílná a tak těžká, že gi wíce udržeti nemohu. Wy se třebať modlŭte a dobře činite, wšak „nikdy w štawu gše, poznati, gáf welice gá se pro wás „unawila. Nechce-li, aby Syn mŭg wás epustil a wás „zachránil, tak musŭm ho bez přestánj za wás druhé prosŭti; „ale wy toho ani nepoznáváte. Šest dnj dal wám Syn „mŭg k práci, a wywolil gen sedmý pro sebe, a wy nechcete ho gemu obětowati. Několik žen widěti gest při „mšsi swaté, ostatnj lid pracuge w létě za celý den nedělnj; gdou-li wšak w zimě, poněwadž newědj, co dělati „magj, tak činj to gen, ž náboženstwj Syna mého posměch „dělati. Berouce kamenj do kapes, házj ge na dŭtky do „kostela gboucj. Ž ti, genžto na wěregně cestě wozj, přisáhagi a berou zdarma gměno Syna mého, rouhagjce se „gemu. To gšou ty dvě wěci, které celou tŭž ruku Syna „mého na wás spoušŭtj. Po celý pŭst, w pářek i w sobotu gbou lidé do garky gako psi. Wštwagjce neb řehagjce, nemodlŭ se, ba ani na Boha nemyslŭ. Budou-li „žmčata nakážená, tak se to děge pro hřichy „tŭto.

Co to pravila ta panj, tážala se dítka, která poslednj slova byla nerozuměla. k Maximinu se obrátivši; neboť posud byla ona k njm w čistém francouzském gazyfu mluvila.

„Gisté francouzky dobře nerozumíte,“ pravila ta panj, a chci tedy k wám w wassém gazyfu mluwiti.“

A hned na to rozmlouwala w gazyfu národním od La Salette, a obrátivši se k Maximinu, pravila:

„Můj malý, nefazí se zemčata w tomto roce?“

„Ano,“ odpověděl on.

„Zemčata budou pokračowati se fáziri w tomto roce,“ odpověděla panj, „a brzy žádných nebude.“¹⁾

„Ach ne!“ odpověděl pacholík.

Skamě odpověděla panj: „Mé dítě, nefazí se také obilí (rež) w tomto roce?“

„Gá nemyslím, madam,“ dal on za odpověď.

„Nemiděl gší nikdy gessťe,“ řekla panj, „nakaženou rež?“

„Nikdy,“ pravil malý

Leč mlčela panj za chvíli, pak gála se k Maximinowi dále mluwiti.

„An. můg milý, tyš musel přede gíž gednou takowou widěti, když gší s otcem twým w Koine byl, gša od magetnjka pole toho pozwán, na gebo sněimý snatek se podjwati. Dtec twůg wzal tehdaž dwa neb tři klaje do ruk, tři ge, rozpadli se w prach. J zwolal šřytamě otec twůg: „Ach, můg Bože! co to z nás má býti, žkazj-li se w šředě ouroda!“ — „Nawrátim se s tebou, a gša gessťe čimrt hodiny od Korps-u wzdáleu, pedal ti kus chleba řemito slowy: „Vezmi mé dítě, a pogež gessťe chleba w tomto roce; neboť fdož wj, kdo na štáwagjcjho roku takowý gijší bude?“

„Ano, ge tomu tak, madam,“ odpověděl Maximin; „gá na to gíž nemyslel, wšak se gíž toho nyň upamatuj.“

Wypramowaw Maximin skutečný tento čin otcí, byl tjm tak zaražen, že od té doby ze šřpatného šřestana berlímým katelikem se stal.

¹⁾ Gest dokázano, že w lednu 1847 w Korps-u ani gedno žemče gíž nebylo

Pať poľračovala pani tá dále:

„Neobráti-li se lid, tak se i rži právě tak stane, jako „zemčarům. Kdo gestě obilj má, at ho nesage; neboť „wšefo, co kdo sji bude, snědj čermy a hmyz, a to, co „wzroste, rozprchne se při mláčenj w prach ¹⁾. Syn můg „nechal náš to lonšého roku na zemčatech zakusiti. Wšaf „wy na to málo dbali, nýbrž, našli-li gste nakazené zemče, „odhodili gste ho w huěwu, rouhagjce se gměnu Syna mcho. „Také přigde i weliký hlad, a před tjm hladem budou „dijky gestě ne sedům let staré, mdlým třesenjm (wrazem) „napadnuté, a w hogném počtu budou w rukou swých „opatrownic umjrať. Gijn lidé budou w náslepku hladu „toho pokánj činit. Také i ořechy se nakazj, t. g. budou „čermawý; hrozny budou též hñiti. Wěztež, wšefo toto „se vyplnj, gest-li se lid nepolepsj. — Wšaf obráti-li se, „tuť poroste úroda na kámenj a škále, a pole wydá zem- „čata, třeba kladené nebyli ²⁾. Tak tedy, mé dijky, „oznamte toto wšefo lidu mému.“

Pať se tážala pani dijek: „Odbýwáte-li pať také horlímě modlitbu wšj?“

„Ne welmi, mada m,“ odpowěděli dijky. „Dřjw-li se switá, býwáme buzení na pole giti.“

„Wšaf nemáte-li taté času k tomu,“ odwětjla pani, „tak máte alespoň, dřjw-li odegdete, Dtče náš a Zdráwas se pomodliti; a ge li pať čas, wicných se modliti.“

Na to dala jim pani tá moudré rady, a sice každému zwlášťnj. Wšaf co prawila hlasitě geduomu zwlášť. ne- rozumělo druhé; a tak naproti tomu druhé spatřilo gi mluwiti, wšaf nerozumělo, a tak střidawě. Poslez zapo- wěděla jim pani, to žádně osobě zgewiti, co každému zwlášť byla swětjla.

W tom okamženj, řdy se ze sedátka swého pozdwi- hnouti chtěla, tážala se gestě dijek: „Wě dijky, máte-li mec wedy k pitj?“

„At nemucho,“ odpowěděl pacholjč.

¹⁾ Toto gest wýminečně k srozuměnj, totiž, gest-li lid ed hřichů, wšš zmjněných neodstoupj, tak bude nadarmo stře- powati a sji.

²⁾ Wyznamowé tito gsou příkladnj, a nechť nic giného řci, než-li že Wšb, řdy se k němu upřjmně obrátjme, žemi neobhčegnou ourodu propugčj.

„Nuže,“ řekla paní, „od nynějška má tedy vody dostatek býti.“

A v tom okamžení opustila místo to, a tam, kde gegi neby zodpovídaly, když seděla, vyprossilo se hogné žijdlo čisté a křistálné vody, kteréz od té doby nemysácho, a nad to nášrogení k uzdravení rozličných nemocí se stalo.

Přefrečiwšši pak potok gediným křokem, stála na druhé straně, a obrátiwšši se gessitě gednou, domolámala oběma djetkám: „Džnamite to wšsed o lidu mému.“

Na to se odebrala w průvodu djetek blížě toho místa, na kterémž tyto předtím stáda swá byli hledali, ošála až třidcet krocgů ode žijdla toho státi, a stoupila pak na malý wrchol. Stupowawšši na ten wrchol trávou obrostlý, kráčela na špičkách tráwy, tak že se tato w negmenššim neohybala. Z nádherné gegi roucho drahými kámeny poseté, nepůsobilu šust gahý, gah djetky ugisskowali; i oné štwosťné růže, s nimiž šřemjce docela obložené byli, netřely se o sebe, nýbrž pohybowały se samy po každém krofu.

Přissedšši na wrchol, poždwišla se nad zemí až 7 šřemjcgů, a ošála okamžení tak se wznášsegicj, ohledawšši se na lewo i na prawo; pak zmizela, twář k půlnoci obrácenou, w přítomnosti obou djetek co negwňš uštrnutým.

W tomto okamžení byli djetky gen křok od ní wzdášené. Pacholjš i hmárl po nj, wšsak nadarmo; neboť počala pomalu migeti. Napřed pohřessili djetky hlavu, pak ruce a žiwot, poslez pak noby. Dna se rozpustila, gah se djetky we swé pogjmwosťti wygádřowali¹⁾. Zmizewšši docela, bylo to místo, kde se wznášsela, swětlým sloupem naplněné, an se mnohém wjce třeptil, než-li slunce. Djetky wšsude toufali a widěli, gah tato swětlá gajnosť we lmi wysoko, tak řřfage až do nebe dosahowala. (Wzduch byl čistý a bezmračný.)

Hledice djetky tak wzbhůru, spatřili swěťlost tuto w modru nebes se tratiti.

Čelé toto žgementj trwalo až půl hodiny. Z tohoto tak neobyčegného zmizení oné tak krásné a přjmětivé paní

¹⁾ „Ona zmizela w oblaku, gako kus masla w poliwce.“ Tak se wygádřowali oné djetky dle žpráwy w Grenoblu tišřené.

soudili dítky, že to swatá býti muss¹⁾. Wšak gaťá swatá? Toto mohli teprw slyšeti, když wečer se swými stádní vdmů se nawrátiwšše, toto napřed swým mistrům, pať se brzy hrnoucjm zwědawým housům a weleb. panu farářowi byli wyfládali.

P ř i b ě h z g e w e n í

dle

zpráwy pana Bez'a, čestného to kanowníka w St.
Diez-u a Eyreux we Francouzku.

Dne 19. Září 1846 přišli Maximin Giraud a Melania Mathieu se swými frawami až w polední 12tou hodinu na ploché místo horní Baišes. Den byl krásný, žádný mrak se ukazowal na báni nebesě. Slunce seslalo parnaté své paprsky na místo tráweu obrostlé, a wedro bylo veliké; protož hledali oba ti pastouškové místo, proti velikému tomu parnu se uchráněti, a toto místo našli w zhloubi wýš gmenowaném wýmolu čili zmolu, blíže žejdla na fragi potoku. Žejdlo bylo wyšáhle, a poučel sám tekl jen slabě. Cesta, kterou se právě přes stáhy horní brali, byla gich chůť pomžbudila. Počezše tedy gich škrowný oběd, usnuli proti gegich obyčejí. Co se nyní stalo a přihodilo, myslíme negljp zdělití mocti, když wlastní slowa podiwných těchto dítet uwčeg-njme, a my to zde w tisku zase podáme, co dítky wečer w den přjchody té, dne 19. Září swým mistrům, pať ráno na to w neděli p. faráři z La Salette, a wečer tohož dne předřawenému obci té byli zwěstowali.

Abych ale čtenářům wlastní slowa dítet těchto wěrně podati mohl, odebral jsem se k sestřám školujm prožtetelnosti do korpse-u. Dne 17. Máge 1847 ráno w 7 hodin mohl jsem teprw mladou tu Melaniu widěti, která se

¹⁾ „Panj tato gistě gest swatá,“ prawila Melania, spazřiwšši gi do nebes wýššky se pozdwihowati, „my chceme slowa gegj bedlivě zachowati.“

u sester oných vynadávce. V tom čase byl já gestře pana faráře zdegssího newawssíwil, a nedaw Melanii tak gako pozděg i Maximina odrůjně před sebe stoupiti, nebýl žádný giný přítomen, než-li jeden mladý přítel, kterého já sebou wzal, aby gáf otázky tak také odpowědi djíct wěrně zaznamenal, tak gáf ge zde předkládáme.

Wyprávěd Melanii o zgemeni.

Wyhledawssse sobě přjměrený pofogit, předwolasi gšme, já a mladý můg přítel Melanii, a wunawssí gi žmužlost, nebogácně, wěreže a w prawdě s námi mluwiti, počala pak následugjci rozmluwa:

Stážka. „Gáf se gmenugeš, mé djetě?“

Odpowěd. „Melania Mathieu.“

St. „Mucho-li let počítáš?“

Odp. „Mš patnáct let počítám.“

St. „Co gšl w Pa Calotte dne 19. Zářj widěla?“

Odp. „Gá byla usnula . . . Mš šli tráwy naše hledati, a přigda nazpět přes potok kročiti, spatřila gšem gasnost; a pak já w gasnosti té panj užřela.“

St. „Kdo té k tomu přiwedl, že toto zpaměti řjcti můžš?“

Odp. „Nikdo, pane . . . Duá panj se wstýčila a přeložila ruce . . . Přikročie k předu, mé djetě, prawila ona; nebegie se . . . Gá gšem zde, wám důlezitou wěc oznámiti . . . A přibljžiwssse se tomu místu, kde my byli . . . přikročili my také bljže . . . i stála vřed námi a prawila: Nepebá-li se lid můg, tak já přinucená gšem, ruku Syna mého padnenti nechati.

„Tua gest tak šlná, tak těká, že gi wjce udržeti nemohu.“

„Do toho času, co já za wás trpjm, gšem denucená, geho bez přestánj prositi, dci-li, aby wás Syn můg neepustil.“

„Wy druzi, wy sobě toho newssjmate.“

„Wy se ždarma wynasnazujete; nikdy wy tu starost, kterou pro giné mám, wynabradite.“

„Gá byl wám šest dnj k práci zanechal, a sobě gen sedmý wywolil, a nechcete mi ho daropati.“

„Dutno, kterj táry wozou, přisáhaji we gměni. Syna mého.“

„Toto dvě věci jsou přičinou, že růžku Syna mého obtěžují.“

„Stáží-li se žalba, tak se to stává jen strže nás druhé.“

„V předšlém roce nechal já to na zemčatech poznámati, my toho však nešetřili.“

Melania pak připogila temným hlasem:

„Já porozuměla, co říjete dítěte. Když však o zemčatech mluvila, nerozuměla jsem; já nikdy o zemčatech co slyšela.“

„Dť. „Vaf ge nazývate we wassem fragi?“

„Dp. „U nás ge nazývají lanýže. Když však dáma poznala, že já jí dobře nerozumím, pravila: „D mé dítě, my nerozumíte francouzky; chci tedy w národním gauzfu mluvit.“ Pak počala dále: „V odporu, našli-li jste my nalajené zemčata, tak jste přísáhali, a jméno Syna mého nadarmo brali.“

„To se bude w tomto roce dítě, a o wánocích nebude žádného zemčete wíce.“

„Dť. „Nebýlo-li zatím takovýchto dosti?“

„Dp. „Proč mi takové povídala? Perussi-li se žárodě,“ pokračovala paní ta, „tak se to stává jen pro nás?“

„Budete-li ourodu mjeti, tak jí nelegte, neboť jí zmrzata sežerou, co přigde, w prach se obrátí a rozpadne.“

„Přigde melifý hlad.“

„Dřív-li ale hlad přigde, bude dítě, které gešně sedmý rok nedošáhli, slabé třech následowati, a umrou w rukách osob domagjících ge.“

„Třechy se také nakazí a hrozný ždnigou.“

„Obrátí-li se však, tak se kamení a stály w ourobě hery obrátí.“

„Wyfonáwáte-li pak wassi modlitbu zemrub“ pravila tá paní.“

Marimin však odpověděl: „Ne dobře, madam.“

„Dna ale pravila: „To se musí zemrub wyfonati, třebať se jen Dťe náš a Zdráwasz Maria modlite. Máte-li času a lepšší příležitost, musíte se gich wíce pomodliti.“

„Na mši smatou chodí jen několik starých žen; ostatní tam jen přichází, a náboženství posuřšty dělají. We dnech postu chodí také k marnám jako psi?“

„Nemiděli jste nakáženou vurodu, mé děti?“

„My oba odpovíděli: Ne, madam.“

„Vy jste museli takovou viděti, vy, na statku Roín, s vaším otcem. Margetaif statku toho pravil k tvému otci, tam jíti, a jeho nakáženou vurodu prohlédnouti; my oba jste šli, otec vzal káse, třel se v ruce, a hle, rozpadli se v prach; pak jste se navrátili. A přigda půl hodiny od Roips, podal ti otec kus chleba, řka: Vem, mé dítě, pogez ještě chleba v tomto roce; newjm, budeme-li příštího roku každý ještě jísti, půjde-li to tak pořád.“

Maximin odpovídal: „Nyní se toho opamatuji; předtím jsem se toho neupoměl.“

„Nuže, mé děti, toto všecko oznámte celému mému lidu.“

A přetročivši pak potok, pravila nám opět: „Nuže, mé děti, všecko toto zvěstujte celému mému lidu.“

A ani se trávy nedotkla, užbrž kráčela po vršku trávy.

Ona newěděla, co to bylo; my se domnívali, že to byla kděs svatá.

St. „Nemluvíla nic jiného?“

Odp. „Ne, pane.“

St. „Nebyla ti také tajemství řekla?“

Odp. „Ano, můj pane, ale ona byla nám zakázala, ho pověděti.“

St. „Čak pak zmizela paní ta?“

Odp. „Ona se pozdvihla vzhůru (zde učinila Melania tváření, pozdvihši ruku až tři stěvyce vysoko na zemi), pak newiděli jsme hlavu, pak newiděli jsme již ruce, a pak také ani neby. Nic jsme nespatriili, než-li gásnost ve vzbudhu, pak zmizela i gásnost. My se domnívali, že to svatá byla; a pak, byla-li to svatá, nebyla by ona o gegim Synu mluvíla.“

St. „Čak pak byla oděná?“

Odp. „Měla bje stěvyce, růžemi kolem olemované, byly to růže všech barev. Měla žluté punčochy, žlutou zástěru, bílé rouchy s perlama na všech místech, bílý šátek na krku kolem růže, dosti vysoký čepce, korunu kolem a kolem čepce s růžemi. Měla také malý řetěz, na něm; řetěz s Kristem se wynacházel; na konci řetězu toho byly na pravé straně klesště, na levé kladivo. Veliký řetěz

wifel gašo oné růže tolem gegiho šátku dolů. Měla bítou prodlouhlou twář, gá nemohla welmi dlouho na ni páskiti, tak oslepowała."

St. „Kdo tě, mé dítě, pohnul, celý ten příběh povědji?"

Do p. „Dna dáma."

Wyprávějí Marimina Gireau o zgemení tomto.

Wyšlednuto p. Rež Melaniu, gá právě bylo oznámeno, nechal gestě tohož dne malého Marimina předwolati, a otázky gašo i odpovědě mladým swým přítelem hned zaznamenati.

Marimin wyprawował příběh zgemení následugjcim způsobem:

„My byli naše brávy na pastvu wedli; my usnuli, pať gsme procitli, tdyž gsme byli poswačili. Pať gsme šli se podjmati, tde naše brávy gsou. A nawrátiwšse se, užřeli gsme a zřjbla weliké swěsto, my se strachowali. My widěli panj tjnto způsobem seděti; Panj ta seděla, loště na kolenou, a twář w rukou gegi." (Pacholjš to ukazuje.)

„Rebogie se," řekla ta panj, „gá gsem jde, wám welikou zprávou oznámiti."

Dna s námi sestoupila, my ji šli wšřjce, pať prawila s námi:

„Nechce-li se lid můj podati, tak gsem gá přinucená, ruky Syna mého padnouti nechati, neboť ona gest. tak šilná a tak těžká, že gi wíce zdržeti nemohu."

„Do toho času, co gá za wás druhé trpim, gsem přinucená, geg bez přestání prositi, chci-li, aby wás Syn můj neopustil."

„Neboť wy druzi toho neschťkíte."

„Můj Syn dal wám šest dnj k práci, sedmý byl sobě wywolil, nechce se mu ale dati."

„To gest to, co ruky Syna mého obtěžuje."

„Dnino, genž wozy wejou, nemohou přisáhati, leč gmeno Syna mého gmenugj."

„To gsou oné dvě věci, které ráme Syna mého tak welmi tžj."

„Zřáží-li se žárba, tak se to stane jen pro vás druhé.“

„Gá vám to v minulém roce na zeměčatech poznati nechala; my ale gste toho neseřřili.“

„Mnohém wíce, nalezli-li gste nakazené, přísáhali gste my a brali gste gméno Syna mého nadarmo.“

„Kdo rež má, ať gi neseže, poněwadž gi zwjřata sežerou.“

„Wygdou-li gessě některé byliny, tak se v prach rozpršij.“

„Přigde veliký hlad; dřiw-li ale hlad přigde, budou djetky až do sedmého roku v následku třesenj umjratí.“

„Ginj budou pro hlad pokánj činiti.“

„Obrátj-li se, wypuťte ouroda na kamenjch a na skalách, zeměčata se uredj wssude, na poljch gako koukol.“

J rážala se náš, zdaliž naši modlitbu wykonáváme; a my odpowěděli: „Ne, dobře ne.“

„O mé djetky!“ prawila ona, „musj se ráno i wečer wykonati, a nemáte-li chwjle, tak se modlete alespoň Otče náš a Zdráw a š.“

„Máte-li chwjle, tak se gi h wíce pomodlete.“

„Na mšsi sw. gde jen několic starých žen, ostatnj pracugi za celé léto v deň nedělnj.“

„Pať v neděli, když newědj co činiti magj, gdou na mšsi, o náboženstwj posměřřowati.“

„Řidé gdou k gatce gako pš.“

„Respatřili gste gessě nikdy nakazenou ourodu?“ —

„Ne, madam.“ — „Wůg malý, tys musel takowou řopš w Koir-u š otcem twym widěti. Magetnjš toho statku prawil k otcu twému: Pogď, a wjž nakazenou ourodu. Š šli, aby spatřili, a otec twůg wzal dwa klase do ruky, a tře ge, rozpadlo wssěčo v prach. A namraco rawšse se, podal ti otec kus chleba těmito slovy: Wem, djetě mé, pogež tento chleď, newjm, zdaliž v tom roce, který přigde, ho gisti budeš.“

„Ano, madam, gá se toho upamatugi.“ řekl gsem gá.

„Nuže, mé djetky, my to oznámite celému mému lidu.“

„Š šla přes petek a prawila k nám: Nuže, mé djetky, to wšse oznámte lidu mému.“

„Pať stupowala až 15 stopů wzhůru; pať newiděli gíme giž hlavu, potom ruce, a uohy také ne; a gasnost zmizela.“

Ot. „Řdy ti to tagemstwí wygemiła?“

Odp. „To tagemstwí nám řekla, řdyž o hlady mluwila.“

Rozšířeni přiběhu toho zgementi.

Řdyž tak obe ty dítky smědkami tak neobyčejného zgementi se stali, pospíchali, že stády swými hned domů se nawrátiti, a to, co widěli a slyšeli. tak gať jim nařizeno, ozuámiti. Coťma byli se swými mistrům přišli, tak wypramowali wšechno, co tak práwě na hoře Baiřes byli widěli. Daleko vzdáleni, wjru jim dodati, drželi mistři wšecko toto za pouhou bágu; žiitawše ale dítky pewné w detwřowánj prawdy swého wypramowánj, mluwimše s podiwu hodnou lehkostí o neobyčejné a znamenité udalosti této, počali toto eprawdowěg považowati a gich sousedům wypramowati. I rozšířila se žpráwa o tom brzy we wsi Ablandia (weš La Salette), a tohřž wečera radil miř Mariminůw, hned ráno, t. g. w neděli před sluzby Božími, k weleb. p. farári z La Salette gji.

Marimin uposledil, a wypramowal panu farátowi obšírně celý ten přiběh. Šjm wjce farár, zbožný a žletilý to kněz, wšechny gednotlimé okolnosti podimné té udalosti rozważowal, tjm wjce byl on o prawdě přewědčen, a uznáwaw w tem žregmě prst Boží, držel to za prospěšné, w kážanj farajky swé udalostí tou sežuámiti.

Prostě to wypramowánj přiběhu toho učinilo na obywatelé ne malý dogem. Wnozi byli tjm znepokogowáni; muži, žwědawostí poháněni, odebrali se hned na wysokou tu heru, na místo udalého zgementi, nespátrili nřřať žde nic neobyčejného, než-li že na místě zgementi toho ono žřidlo, kterě za dlouhý čas giž wysáhlé bylo, a gen w dobu prudkých dešťů a rozgihu sněhu se přegšřilo, nřnj čistou wodu wydávalo.

W sobotu, t. g. w den řečeného zgementi, netekla žádná voda, neboť nebyli by mohli dítky tam poobwědwati a se něco málo před paruem slunečným ukrbti; také snjh byl dáwno giž rozpustřen, a w tu noc od soboty na neděli bylo nebe docela gasné. Od té doby nepřestalo žřidlo se přegšřiti.

Tohož dne, pomohal pan Peytard, přednosta obce La Sallette, oba ty pastouřky k sobě, dotazoval se opravdově o udalosti té, a obdržel stegnou zprávu jako ostatní obyvatelé a p. farář. Nedáv jim zatím vojny, však také tvrdě s nimi nezácházegé, žádal ge, ano zapověděl jim, v té věci více mluvíti. Ssak dítky odpověděli rychle: „My se udržeti nemůžeme, vypravovati, co jsme viděli a slyšeli. Rozkázalo se nám, to netagiti.“ W naději, s penězy ge k mlčenlivosti pohnouti, podávali se jim tři neb čtyry franky, a dali se jim do ruky. W pravdě, tak mnoho peněz byli ubohé ty dítky nikdy ještě měli, však nepřigmulí a opomrhli plni hrdoosti darem tím. Nemoha tedy dítky tyto přesvědčení a gich nového pomolání odvésti, propustil ge.

Nyni vykládali dítky, věrné rozkazu nebeského zgevení, gich podivný příběh, gať gen mohli. Mlad i star spěchal k nim, neboť gedentáždy chtěl příběh neobyčejné té udalosti z gich úst slyšeti. Z tlačilo se na ně, buď ge klamu aneb lži přesvědčiti; však sotwa byli se pozorlivě posloučali, gegich nenucené výgemy žouffeli a se o gich děcé prostnosti přesvědčili, tak byli přinuceni wyznati; zgevení toto musí pravdivé býti, neboť dítky wypravují gen to, co byli viděli a slyšeli, nic více a nic méně.

Tedy to znělo z úst k ústům: Tato krásná panj, tato swatá s korunou slavnou ozdobená, tato za gegi lid neustále prosějící Královná není žádná giná, než-li neblaho-slavenější Panna. Z žweleboval se Bůh a Maria, a rozmyšlelo se opravdově nad hříchy, gestto hrozné ty soudy Syna Božího byli přivedli. Z blízka i z daleka přicházeli lidé na swaté to místo zgevení.

Co se dvou těch pastorců dotýká, tak se může veřejně wyznati, že nařízení oné tak krásné panj, gegižto syn Synem Božím, stvoritelem swěta a soudcem všech lidí gest, věrně vyplnili. Wždy a vždy upamatují se ony rozkazu Královné nebes: „Džnamte to všechno lidu mému.“ S neunámenou živosťi byli ony zgevení a slowa Královné lidu křesťanského wypravovali, před malými i velkými, před učenými a neučenými, před cizími a domácími, před věřícími a newěřícími, před duchovními a nezapsvěcenci swědečnost o neobyčejném tom zgevení, gehož svědkové byli, složili, byli se na místo zgevení odebrali, jim místa zgevení a zmizení krásné té panj žewrub udali, a jsou vždy hotový, každému, an se gich tážati přichází, vysvě-

tlení pobati. Dítky tyto byti velikou svou newinností, w pravdě dědou upřímností, a vždy gich stegně zůstávajícím wyprawováním toho, co widěli a slyšeli, celému tomu příběhu powahu prawdy pritlačili. A co dítky sestrouanlivě a s wěrností tak velikou wykládali a wykládali nepřestávaj, byl Bůh dorážnými činy a fromobytčnými wěcmi potwrdil.

Tak se stalo, že zpráva ubalosti této a gegi wysoká znamenitost w krátkém času celé Francouzko a jiné státy přeletěla, učené zarazila, mnohého newěřícího k lepšimu smýšlení přiwedla, a w takových duších, při kterýchž wjra o wyšším swětě a o sprawedlivém trestu gestě nebyla uhašla, co newýš radostně přeměnění působila.

My byli příběh zgeweni toho a skutečný čin pouze gen na lidském swědectwí zodpovídající předstawili, tedy co upalost, která žádným předmětem wjry božské gest, gelikož gen zgeweni w písni swatém oznámené gísto tu božskou magi. Stogi to tedy každému wěřícímu swobodno, o tom držeti, co chce, a proto se nestrahowati, od církwe sw. za newěřícího držán a tupen býti. Wšak prawowěřci následuge wýgewím rozumu a božským zgewením, a tito prawj gemu, že příběh dwěma neb třema hodnowěrnými swětkama potwřen, lidskou wjru zasluhuge. Čím hodnowěrnější swědkové příběhu gsou, tím hodnowěrnější také gest příběh. Čím hodnowěrnější wšak příběh w sobě sám gest, čím wíce on nám lásku Boží a outřpenosti plné srdce newčistší rodičky Boží zgewuge, a čím spažitelnější učinkové geho gsou, tím wíce zasluhuge on newěregně býti.

Je dotwření prawdy zgeweni z La Salette a s ním spogeným proroctwí následugi nyní wěrně onino newytčejší učinkové, tak gať nám ze zpráv, docela prawdivých, zdělowani byli.

II.

Fromobyčejnj oučinkowé zgewenj.

Ode dne 19. Zárj 1846 stali se na místě zgewenj a we wškolj až do této doby neobyčejnj skutečnj činowé, gichž bytost odporowaná býti nemůže, poněwadž na dostačiwých důkazech odporčiwagj, skutečnj činowé, gessťo ne ze zákonů přirozenosti wygádřené býti mohou, gelikož dle zákonů přirozenosti tito buď nigať působeni býwagj, a poněwadž dle nich mnohém wice protistogicj oučinkowé by následowati museli. Skutečnj činowé, gichž očitj swědkowé gessťe žigj a každému zmedawému patřicj zpráwu dāwagj.

Tito fromobyčejnj skutečnj činowé gsou nápadnj, přewapugicj, dle zákonů přirozenosti nempložitelnj, nadpřirozenj, twapné aneb w krátké welmi době následugicj oučinkowé, welkočinowé Božj ¹⁾, kterj až posawád pozůstāwagj, kterj ob tisjcerých swědků widěni a zkoumani byli, a kterj podnes gessťe widěti se mohou.

Tito oučinkowé se přihodili:

1. w tělesné přirozenosti;
2. w dušewnj přirozenosti.

1.

Fromobyčejnj oučinkowé zgewenj w tělesné přirozenosti.

Dtewřenj hogně přegstlicjho se žřjbla.

Na tom místě, kde negblahoslaweněgssj Panna na kámenu seděla, kde byla gegj nohy postavila, nalezalo se tehďāž docela wysáhlé žřjdro, které gen w času hogných a silných děstů aneb w létě při rozgihu sněhu na horách

¹⁾ My gmenowali oučinky tyto welkočiny Božj, neboť každý oučinek musj swou přjčinu mjeti. Menechá-li se enen co negwňš blahoděgnj oučinek ž přirozených přjčin wygádřiti, tak musj se nadpřirozená přjčina přjgmouti.

nahromaděného, vydávalo. Od té doby však přestala se, ačkoliv před tím žádného deště ani sněhu na horách nebylo, že zřídla toho čistá voda co krystal v tak hogné míře, že až po dnes bez přestání teče. Tisíce a opět tisíce poutníků bylo se o pravdě skutečného toho činu na tom místě přesvědčilo. Mnoho tisíc poutníků bylo z nemyslnoucího toho zřídla pilo, a mnohý byl z něho vodu rážil a sebou domu nesl v zbožném tom myšlení, gemu k obcerstvení požehnání plnému a nemocným k brzkému uzdravení sloužiti.

Kvapné a nápadné uléčení sráže pití vody tohotož zřídla.

U léčení a uzdravení ve všeobecném, což se ode dvou měsíců po zrození tom byli přihodili, píše velebný pan Ludwig Rostat, biskup z Gapu¹⁾ takto: „Gedna osoba z mého biskupství a více jiných z ostatních měst byly kvapně pitím vody ze zřídla toho uzdraveny, které pod nohama oné tak krásné paní bylo se vypregssnilo.“

Zde podáváme věrně zprávy stegnými slovy oných rozličných uzdravení, tak což v gazetě francouzském s velikou péčlivostí a gistotou známými osobami napsané byly.

1. „Paní Františka Laurent (zpráva pana Mauryho), manželka pana Laurenta, pekaře z Rorps-u, byla již za 16 let na všech oudech poražená, také gedno stehno měla zlomené, a předkem již za sedm let na bolestné lože umržená. Dpusila-li také kdy lože, tak mlácela se gen na berlách co negpracněji. Rechawssi sobě vody ze zřídla toho donésti, požádala domácí, za ni na horu zgewení putowati. Už patnácté set osob putowalo tenkrát na horu. V tom okamžení, když shromáždění poutníci za orodování negblahoslaweněgssí Panny za ubohou tu churawou úpěnlivě prosili, byla paní Laurent kwapnou silou proniknutá, wstala sama z bolestného gegiho lože, a trácela s rychlostí v přítomnosti hluboce pohnutých sousedů. Dne 25. Listopadu a v přítomnosti všech obywatelů místa toho, kteří to přihodilé sotwa věriti mohli, poklekla ona na přigymaci stolici, swatou wečeři Páně přigmouti. Z wděčnosti za tak veliká a neshychaná dobrodiní

¹⁾ Psání toho pana biskupa swému příteli dne 9. Pros. 1848.

putovali po tři dny, dne 28. Listopadu, nový housové poutník, oné dve dítky v čele, v průvodu na horu, přičemž letanie a chválozpěvy zpívali, růženec a řížovou cestu se modlili. Za mých hodin cesty, při velmi zlém a nepohodlném povětrí, a při špatné cestě, semo tam velikým kamením posetá a sněhem pokrytá, došli tito na místo zgeweni. Bylo jich dva tisíce, gať z Korps-u tať z vůkolj. Wrhnuvše se zde ve sněhu na kolena, modlili se všickni horlivě pospolu."

"Končivši každý k radosti pobožnost svou, chystali se, horu opustiti. Tu se přibližovala žena gedna, modnatelností napadnutá, která zdaleka sem byla přišla, uléčenj své dosáhnouti¹⁾. Gotwa byla se přibrála a modlitbu horlivě vykonala, vypila sklenici vody zřídla toho, a hle, kwapně cítila se uzdravená. Pogmutá wděčností, řkala ona z řtku svého veliký zlatý řížeť, a zavěšila ho na dřevěný říž, posud na posvatném tom místě postaveným, a kde brzy kapla postavená bude. Není možná tu radost všech přítomných osob nad udalostí touto opsati. Z zanotili se hned chválozpěvy ke cti Marie, a cesta domů se nastoupila. Průvod ten přišel do Korps-u k večeru, pastevce včele, hned za nimi následovala uzdravená ta žena. Přigda při hluku zvonů do městysu, šlo se do chrámu, odkud se bylo vyšlo, v kterémž se tento krásný a swatý den se všeobecnou večerní modlitbou skončil."

2. „Desítileté dítě z Ambol²⁾, které dvě leta předtím v následku nestowic bylo osleplo, obdrželo zrak na místě zgeweni negblahoslaweněgš Panny a šice v dobu, kde skoro tisíc poutníků přítomných bylo. — Když se všickni modlili, vykřiklo dítě kwapně: „Kde gsme to, maticko? Ge zde mnoho lidu.“ Děi geho byli se tať právě otevřeli."

3. „Šistá panna z obce St. Michael³⁾ byla již za dva měsíce prudkou prsní nemocí napadnutá, že ji léka-

¹⁾ Žena táto gest blížká přibuzná pana Obeau, který ve městě Lyonu, farnosti La Croix-Rouge, v ulici du Mai, číslo 23 bydlj. W nastupování hory byla ona gegim manželem a gegim synem taťořka nesená. Brožená ge z Devoluis, bljže Korps-u. Od času kwapného gegiho uzdravení ostala ona zdravá, a byla v jímě vlastnj gegi reť mlátila.

²⁾ ³⁾ Zprávy pana Maury-ho.

rowé za nehogitelnou a smrtelnou vyváděti. Ona však plná důvěry na orodování mocné a milostivé té Panny, vzala outočiště své k vodě podivného zřídla z La Salette. Sotwa byla se jí napila, tu cítila značné ulevění, a gsouci po osmý dneh úplně uzdravená, putovala ona z wděčnosti na horu La Salette."

4. „Dwa weliké a wyznámé zázraky," píše welebný p. farář z Korps-u, „byli se tak právě w Awignonu přihodili ¹⁾. Jeden stal se w domě klášterných panen k negswětěgšsimu srdci Ježíše (Dames du sacré Coeur de Jésus) na nemocné a za čtyry měsice již ležící geptišce. Zato byla kwapně uzdravená a sice w okamžení swatého přigimání dewátého dne pobožnosti gegi Kasse Milé Pany z La Salette, w kterémž času pobožnosti ona také wodu ze zřídla toho požívala."

„Druhý zázrak přihodil se w domě milosrdných sester k sw. Jozefu w tomtéž městě. Byla totiž gedna sester těchto již za dewět let chorobná, a w osmý den dwitidenní gegi pobožnosti w zápasu se smrtí pogatá. Tu se stalo, že welebný pan z Prilly, biskup z Chalons²⁾ we Francouzku, při geho progezdě mši sw. w klášteře tom sloužil. Chorobná wstala, wstoupila do kaple w prostřed spolusester, které umjragici tuto gako z mrtvých powstalou spatřiwše, sotwa wlastním swým oějm wěřili."

„Dba skuteční tito činové, za gichž prawotu gá Wám ručiti mohu, zprosti mne práce, Wám o giných zprávách dáwati, které se w Korps-u přihodili, a kterj neméně překwapugi."

5. „W prvním tñhodnu zgewení negblahoslawěnégšši Panny odebrala se malá djwčice, Melanie Karnal, aneb gáf giní pišši, Melania Korman, s mnohými poutníky, kterj w procesy čili průvodu na horu La Salette stupowali, na místo zgewení, bolawých očí uzdravená býti; neboť wadou touto byla welmi zpotwořená ³⁾. Přigda na místo, umyla oči wodou podivného toho zřídla, a po dwou dnech byla uléčená. Djwčice ta a uléčení gegi gest w celém Korps-u welmi známé."

¹⁾ Zpráva p. faráře z Korps-u w psaní dne 27. Dubna 1847. Druhý těchto djwů se w přídawku dílku tohoto obšširněg wyváděti.

²⁾ Chalons sur Marne, hlawní město depart. Marne.

³⁾ Ze zpráv p. Maury-ho a oné z Grenoblu.

6. Pan Milin, farář w Korps-u, muž to w každém ohledu ctihodný, byl nám ¹⁾ následující skutečný čin zaslal.

„Galás velmi zbožná žena geho farnosti byla w následku hrozně veliké slabosti již za dva měsíce na lože uvržená, a mohla w tomto čase denně jen několik kapek slonostého mléka požívat. Doměděvši se wšak o příhodu té w La Salette, vykonávala ona devětibodnou pobožnost t. Rassi Milé Paní z La Salette, požívala každodenně w tom čase několik křupěgi vody ze zřídla, které nyní na místě, kde dle wyprawování malých pastoušků, onano krásna paní gegi nohy byla postavila, hogně wodu vydává, a byla úplně uzdravená.“

7. D počtu podivných uzdravení, které napořád we Francouzku se ději, wyslowuge se velmi ctiwážný duchovní města Lyonu takto: ²⁾

„Uzdravení stáwagi se vždy hogněgi. Nemohou se ani wšedky popsati, gelikož se gegich wěregnost nezná. Každodenně přichází zpráva o novém uzdravení. Tak gá obdržel (23. Čerwence) zpráwu, že rádná sestra z towarystwa sw. Karla z Brignais, twrdé otekliny w žaludku magici, přiložením podobizny zgeweni Rassi Milé Paní z La Salette, kterou gá domu tomuto byl poslal ³⁾, uzdravená byla. — Dnes mi se zase zpráva dáwá o uzdravení osoby, která za dlouhý čas již na wywinutí hřbetu trpěla, gesto gi wozem přes tělo gegi getým, působeno bylo.“

8. „Gistá paní, zrozená w Saint-Bandille, kantonu Meneš, w departementu Jizery měla za 23 let zdlouženó stehno, které tak tuhé bylo, že koleno ohnouti nemohla. Vidný tento staw stal se gi w následku spadnutí balwanu,

¹⁾ Zpráva p. faráře z biskupstwi Chambery, královstwi Sardinského.

²⁾ Wštah z písma wel. p. Mikoda, arcikněze a faráře w Lyonu, dne 24. Čerwence 1847, na zkladatele dílku tohoto zasláního.

³⁾ Byly totiž medalie (podobizny) udalosti té we Francouzku shotovené. Z jedné strany gest zgeweni představené, a na druhé straně čitagi se slova we francouzském ga-zetu: „Zgeweni neqblahoslaweněassí Panny w La Salette, okřstleť Korps, dne 19. Záři 1846.“

an jí obe stehna rodrtil. Plná důvěry v ochranu dobro-
timé Královné nebes nechala se ona na horu La Salette
dovéztí, požívala vodu z pramene a modlila se vroucně.
Brzy pak pocítila, že tuhost stehna popouští; počavši pak
choditi, vrátila se uléčena domu." ¹⁾

9. „Protestant ze vsi Mees, departementu Sizery,
mlékl se za dlouhý čas pracně na dvou berlách semo tam.
Z vzal outočístě své k Marii z La Salette, a dosáhl
dožádaných milosti, gsa dne 25. Března 1847 kwapně uzdra-
wen. Zaměřiv berle své v La Salette co znamení
neobyčejné ochrany Marie, kde ge tisícové poutníkůw wi-
děli, nawrátíl se do lúna katolické církwi nazpět."

10. Wiktoria Sauret, gegjito rodičové w Kal-
ley, kanton Kelleš, departementu Sizery, bydleli, sloužila
za dvě leta a šest měsíců w Marsélu u p. Bez=a,
sprawčjho chorobnic města toho. Bylatě nyní dwacet let
stará, a přála sobě co negtoužebněgi Pánu do kláštera se
na wždy zasmětiti nechati. Wšak prosba gegi nebyla wy-
slyšená; i plakala proto, brzy ale wysáchlý slze pro weliké
zarmoucenj. Dwa dny pozděg cítila znamenitou slabotu
w očjch, která wzrostala a na wzbor negwětšjch namáhánj
třech lékarů w Marselu, p. Reymonet=a, Dor=a
a Guez=a tak se zhoršila, že posléz zrak ztratila, a den
od noce rozeznati nemohla. Giž za měsíc a čtyry dny
byla zrafu zbawená, a gelikož lékaršká pomoc nespomáhala,
uložila ona sobě pout do La Salette wykonati. Dřiw-li
se ale na dalekou tu cestu widala, požádala ona kněze wěs-
hlasného poutnického mjsta Nassi Milé Panj De la Garde
w Marsélu, za ni dewjtibennj pobožnost wykonati, a
poslednj mši sw. w chrámě poutnickém wšš znamenáným
k desáté hodině dne 35. Zárj w toutěž hodinu sloužití, w
kterouž ona se na hoře La Salette k Marii za ouplné
uhogenj modliti bude. A skutečně byla ona w den rcený
na horu La Salette w dewět hodin ráno stoupila, mo-
dlila se pak flejc letaniu k negblahoslaweněgšj Panně,
pokračowala w modlitbě pod křížem zde postaweným, spo-
gila modlitbu s modlitbou w Marsélu za ni se obětugici,
mýla sobě oči wodou žjridla a úpěla, pocitiwši bolestné
hnutí w očjch, hlasitě za uléčenj. Pak wypila sklenici

¹⁾ Z písma p. Perrira, faráře k La Salette, weleb-
nému p. biskupowi k La Rochelle, dne 12. Črp. 1847.

wody, tohotěž pramene, a tři čtvrti na deset, w dobu, kde
 kněz w Marsélu mši skončiti měl, cítila se kwapně ulé-
 čená, a vyrazila plesný hlas, tať že onych padesát pout-
 nů, zde se modlicich, přispíjili, a se o pravdě kwapného
 a ouplného toho uléčení přesvědčili. D tomto byl hned
 slowný soud přigmut, an osmi osobami a tať od posmě-
 cené té osoby w Korps-u, dne 27. Září 1847 podepsán
 byl. Na konci, slowného toho soudu připogila gessťe wla-
 storučně: „Gá wygádrugi opětně, že gsem kwapně
 a ouplně uléčená byla.“

Nebeslé trestnj soudy nad posměwáčky poutnjů na horu La Salette. ¹⁾

1. „Gatýš pacholeť z Pierre-Chatel wedl silného
 swého koně k napogenj. W tom okamženi kráčeli lidé okolo,
 na horu La Salette putugici. Mjsto zbožnost gegich ob-
 diwowati a w duchu se gim připogiti, posmíwal se gim,
 posměškuge o Nassi Milé Panj z La Salette. — Wšak
 hle, kwapně klesne kůň geho pod nim mrtem.“

2. Dbymatel geden z Korps-u nechtěl manželce swé
 dompliti, na swaté to mjsto zgeweni putowati, ačkoliw ona
 k odchodu giž připravená byla, a mnohé milosti pro sebe
 a gegi rodinu tam uprositi chtěla. Z tať za opatření
 malé rodiny bylo dostatečně postaráno w čas nepřítomnosti
 gegi; neboť lásky plnj sousedé byli se obětowali, zatjm
 dítty hlidati. Ale wšse nadarmo; neodepřel on gi gen
 twrdossigné malou gegi pout, nýbrž dáwal tať slowem i
 znamenjm k poznání, gať welice on pobožnost tuto nená-
 widj. — Wšak tohotěž dne padlo gedno z geho dítěť, které
 negwijce milowal, do kotla wřelé wody a umřelo pať po
 dwou neb třech dnech.“

Wytlačenj obličege Nasseho Pána Ježíše
 Krísta u wnitř kámene, na kterém se neg-
 blahoslaveněgšj Panna zgewila.

Dne 1. Řigna 1846 wedli páni Angeline a Bor-
 denave, oba důstojnici 15. řádného tému nowáčky swé

¹⁾ Ze zpráwy p. Mauryho.

z Grenoble do města Toulonu (myslím Tuluzy), zastavili se v Korps-u na odpočinek. Mlýnský páť brzy mnohé věci o podivné té udalosti v La Galette, přáli malého Maximina o tom vyslechnouti mocti. Dowěděvše se ale z úst jeho celý ten příběh zgemeni, žádal pan Angelina ho o kousek onoho kámen, na kterém neblahoslavenější Panna se byla ukázala. Sšel malý pastevce hned takový hledati ¹⁾, a přinesa kus, pospíchal, pánům důstojníkům ho doručiti, kteří se právě v kávirni pana Magnana vynacházeli. S bylo tam mnoho lidu, když pacholík do kávirny přišel, a někteří žádali pána Angelina, jim též malou částku kámen toho popřáti. Sich přání zadost učiniti a ge-upokogiti, aneb také, gať giná zpráva zní, posuěch swůg progewiti, rozrazil důstojník ten kámen. Wšak gať welké podivení bylo wšech, když u wnitř kámen, zmláští na gedné straně, žregmě obličej Pána Nasseho Ježíše Krista wyrytý spatřili. — Wicných diváků nemohli slze své udržeti. Pan Angelina, frátce předtím gestě zwědawec aneb osměwac, chtěl nyní wzácný ten kámen podržeti, řka: „Ani za welkou sumu peněz ho nepřipustím žádnému. — Pln uctivosti k negwětší té wzácnosti a swatému pozůstatku koupil on hned krásný hedbáwný wáček, a zaobalím geg, wzal ho sebou do dalekého swěta co předmět zuctění. K potěše obywatelů Korps-ých a k potvrzení prawdy udalosti té zanechal on regšowání ²⁾ toho kámen, které se může v kávirni Tizery pana Magnana widěti. K důkazu wětšímu gest ono od něho podepsáno tak gako od jeho soudruhu Bordenave.

D prawdě skutečného toho činu píše welebný pan Beyron, farář w Aveniers, welebnému pánu arciknězi Mikodowi, faráři w Lyonu ³⁾ takto:

„Příběh o obličejí Pána Nasseho, který na kámenu důstojníkem gedným rozdwoženým v Korps wefrz tah-

¹⁾ Bylo to pacholíkowi za lehké, takový kus rychle přinést; neboť onino malé kamínky, gežto se na místě zgemeni našli, byli od zbožných wěřících pečlivě shromáždění, a gsou nyní v Korps-u a we wůkolí w nábožném smyslu schowani.

²⁾ Dle giné zpráwy zanechal důstojník ten wlastoruční spis skutečného toho činu po sobě, který ode wšech důstojníků wogška jeho podepsán gest.

³⁾ Psaní p. faráře Beyrona, 5. Března 1847.

upucím mpttačen, k spáření byl, gest pravdivý. Mogin ten byl mlaštoreční důlaz toho napsal a ho w domě, w kterémž dím tento k geho obráčení se přihobil, uložil."

I také oná w Grenoble tistěná zpráva obsahuge příběh tento, a oznamuge wjcných okolostogičnosti, které se w giných zprávách neuwezugi, a které pro gich nenucenost a přirozenost celého toho příběhu nowou mladost a žiwost do-
dávagi. Pročež uwozugeme zde zpráwu tu, kteráž takto zni:

"Aš měsíc po udalosti té přissel houf k službě wogenské wozdwižených mladíků do Korps, zde odpočinouti, a pak pod zprávou pánů An. a Bo. ¹⁾, důstogníků 15. rádného tému, a w Grenoble w garnisoně ležícího, do Toulonu giti. Wečerem odebrali se oba ti důstogníci do kawirny Jizers, pánu Magnan-owi patřící, kdežto se owšem také o diwech, oně každodenní rozmluwě wšech obywatelů traginy, mluwilo. Geben z oných woginů přál malého toho pacholjka widěti, ku kterému neghlabošlaweněgší Panna byla mluwila. I přiwolal se. Důstogník lahobil mu, wzał geg na kolena swá, necham sobě příběh ten wyfládati. — I bylť pak dychtivý, kuš z onoho kámeně míti, na kterém Matka Boží seděla. Takowýto naleznouti, nemusel daleko giti; neboť wšickni onino kámenowé, genžto na místě zgewený byli leželi, byli pečliwě shromážďowani. W krátkém čase přinesl on takowý kuš w bílé šatě. Kámen byl značně hrubý. „Wiztež," zwolal on, „to bude dostatečné pro wšechy zde přítomné;" i položil kámen na stůl. „Ano, ano, to dostatečuge pro nás wšechny," zwolali wšickni přítomní; „přelomte geg, neboť my wšickni chceme z něho."

"I wzał mladý ten důstogník kámen, wsadil mu železem dokonalou ránu, a kámen byl rozdwogen. Pani Magnan, kawirnice, stála w tu dobu za důstogníkem, dychtiwá, co z toho pogde. A hle, přicházelo gi to, gako řbyby na gedné části kámeně toho obličeg člowěči se wy-
nacházal. — „W prawdě, gest tomu tak," zwolal důstogník, a hned podával se kámen z ruky do ruky, tak že gedentáždy z přítomných, kámen dobře obhlídamšse, gedno-
hlasně wygáďrowali, obličeg člowěči na kámeni se gewíci gest podobizna Pána Kasseho Jezisse Krista. — A skutečně bylo to tak; neboť oně dlouhé wousy, oně zawřené oči,

¹⁾ Angeline a Bordenave. Wydawatelowé zpráwy té domniwali se tehdaž, giténa žamlčeti musiti.

ona žalosti plná tvář a ona bezkwětná fortuna na hlavě se nalezající, nezanedali diváky i v té negmenší pochybnosti, žeby to obličej trpícího spasitele nebyl. Všichni, gesto svědkové toho byli, byli podivením naplněni. S desátým, an za celý den nad zgewením neblahoslavenějším Panny byl šasskwal a posměškwal, byl tak zagnut, že, opustiv káwirnu, na veřejné silnici dím tento ohlašowal, a tak zpráwu tu v celém wůkolí rozšířowal."

„Madam Magnan prosila mladého důstojníka, gi kámen ten ponechati. Tento ale prawił: „Buďto mi musíte 10.000 franků, aneb ramenní trápce generála dáti, ginať ho nedostanete; zatím chci wám, kreslenj toho zanechati.“ Kreslenj to bylo zarámcowano a pať v káwirni veřejně zawěšeno. — Aby ale kreslenj toto tím gistotnějším památkou prawdy zgewenj toho bylo, požádal se důstojník, také i gméno své dolu zaznamenati. Napřed wšak odporowal tomu; ale brzy nechal se přimluwiti, a napsal názew swůg. S také druhý důstojník podepsal gméno své; takowým způsobem byli, dwa důstojníci v hostinci, s gich podpisem veřejně prawdu neobvyčejně té udalosti dotwrdili. Krom toho bylo v káwirni wíce než-li třidcet osob přítomných."

Paměti hodné okolichnosti, mezi nimiž zgewenj obličege Pána Rasseho Ježíše Krista na tomto kámenj prwnj místo má, neussly pozornosti obywatelů městysu R o r p s; i spatrili v tom zřegně podiwné wedenj Božské prozřetelnosti, anaž k dotwizenj fdeš důležitého skutečného činu schopných prostředků užívá. Pročež činj oni gestě podnes veřejim i newěřjim, kteří na G a l e t t ě k swatému tomu místu stupugic, následugicj znamenité poznamenánj:

„Bylo-li by zgewenj obličege Pána Rasseho Ježíše Krista v letech giž došlých dotwřowáno, tak by se řeklo: „Může zde lehko klam wězeti.“ Bylo-li by gen gednon aneb wíce umů plných osob se dotwřowalo, tak by se řicti mohlo: „Tito lidé gsou dosti šfikownj, příběh takowý wmysliti.“ Byli-li by svědkové welmi zbožnj, tak by se namitati mohlo: „Tito nábožnj lidé chtěli gen swaté své chwáliti.“ Bylo-li by se toto zgewenj před dětmi osmý let přihodilo, tak by rychle poznamenánj zde bylo: „Gať, tak malé dítky nemagi rozumu dosti, o takové udalosti souditi moci.“ Byl-li by konečně gen gediný svědek zde, tak by se znamenati mohlo: „Ano, bylo mu to za lehké, zgewenj

wymysliti, neboť nikdo genu nemůže odporovati.“ — Po-
něwadž, wšak swědkové docela giného způsobu jsou, kdo
jim může wšru odepřiti? — W pravdě, chtěl-li Bůh
první div osobního zgewení negblahoslaweněgšši Panny
z La Salette strže druhý div potwrditi, tak by nebyl žádné
šchopněgšši místo a žádných nepodezřelegššich swědků wy-
woliti mohl. Místo zgewení obličege Pána Nasseho Ježíše
Krista není žádné nábožné, nýbrž docela swětské, wěregná
gidelna, kawjrna, a swědků bylo mnoho, swědků rozličných
stawů a barew, nezawržliwý swědkové, gafo tito páni dů-
stojníci, kteří se we věcech takowých gistotně swatoušsko-
wánj obwiniwati nemohou. A k tomu bylo se to zgewení
na kámenj stalo, gehož malý Maximin, swědek tento
prvního divu na hoře La Salette, byl donešl a dů-
stojníkům, tak gafo wšsem přítomným osobám k rozš dlu
položil. ¹⁾

2.

Bromobyčegnj oučinkové zgewení w dufferonj přirozenosti.

Změnění w oných dvou dítkách w potahu
na gich rozum, na gich srdce a na zachowánj
nebeského nařjzení.

Dnino dwa chudobnj pastewcowé byli, gať drjw ozná-
meno, před zgewením welmi obmezeného rozumu. Gidy

- 1) Zdaliž a gať dalece křeslowánj toto obličege P. N. Je-
žíše Krista gisté co neobyčegné zgewení pohljidano býti
může, ponecháváme učeným a zbožným k rozhodnutj.
Tak mnoho gest gisté, že zgewení obličege toho na ta-
kowem kámenj, který z místa zgewení Marie
pocházel, u lidu i wogáků weliký dogem učinilo. Snad-
li stogi zgewení toto obličege Ježíše Krista w negbližšim
spogenj s wygwením, gehož gaťás duffe wysoce omilo-
stněná w roce 1845 o geho počlony hodnému obličegi
měla obdržeti, a dle kterého toto w bratrstwj k žrussenj
rouhánj se Bohu a žneuctění neděle základném co obzwlášt-
njm předmětém býti má.

paměť byla slabá, gen s namáháním byli oni w stavu některé naučení katolického náboženství pochopiti a podržeti. Neuměli ani čísti ani psati, čímž naučení křesťanské wjry obtížnějši se stalo. K tomu snad nesměli z ohledu gich slabých znalosti křesťanského náboženství a pro zanedbání w náštěvě služeb Božích k prvnímu swatému přijímání připuštění býti. Gich skromná rozsoudnost a slabá znalost učení křesťanského náboženství zdá se také tím dotvrzowati, že oni w dobu celé té rozmluvy s Královnou nebes ani za mat že wšeho, co widěli a slyšeli, se domníwali, že to oná negblahoslavenějši Panna Maria byla. Gen totiž měřili oni, že to může gakás swatá P a n i býti; neboť ona gest, prawili k sobě, bez ohybání tráwy, gen po wrstách frácela, a gest tak neobyčejně zmizela.

A přede gak lehko bylo to k pochopení, že swatá oná zgewená musela negblahoslavenějši Panna býti! Wždyť mluvila o gegim Synu, gehož swatému gměnu se rouhá; o gegim Synu, an neděli k swěcení a ostatních šest dní k práci byl ustanowil; o gegim Synu, an hříšné lidi hladem, nemocmi a smrti tará, kagici wšak neghognějšim požehnáním obdariti chce. Ona nazýwala křesťanský lid gegi lid, za kterýžto bez přestání a tak horliwě oroduge, gak nikdo giný. A přede gim to w mysl nepřišlo, w této tak krásné, s královtým wínek korunowané a slawným rouchem ozdobené paní onou milosti plnou Královnou nebes, milenou Matku Syna Božího, a negměrnějši orodownici křesťanského lidu poznati. Nyní ale gest rozum gegich wíce rozšířen, a řdyž oni se w pochopení křesťanského učení a giných předmětů zawdy gen docela obyčejnou schopnost míti zdaji, tak prozrazugi zase naproti tomu w zastáwání prawdy zgewení toho, w odporowání námítku tak mnohých učených cizinců proti gich wýpowědím fromobyčejných ostrotip, neobyčejnou lehkost se docela přiměřeně a mocně wygádřiti, rozum, an gich stárj a gich wychowání přewýšuge, a protož negučenějši poutničky a negneměřící pocestné zarážj. Práwě tak ukazugi přitom ctihodné se zachowání, gakéž s gich mladístwou lehkomyšlností a špatným wychowáním ani srownáno býti nemůže. Neméně podiwné gest, že w odpowídání otázek, které se gim we wygewení diwného toho tagemství činěgi, na rozpacích negsou. Ddpowěď gegich gest zřegmá, upřímná, mocná, a nesmj se na ni čekati. Otázky bhwagi napřed opravdowě považowané,

Dítě wšak wrhají odpověď tážajícímu se takorča do očí s nezrušitelnou gistotou, tak že ani negmenšší rozpáclivost w twáři znamenati nechají, ba ani neglehčí stopu samospokojenosti nad zahanbením otazujících se prozrazují. Několik příkladů to pravené wygádky a potvrdí.

Gistá velmi wzácná osoba pravila k Melanii: „Mé dítě, gedna swatá geptiřka, spolu abatyše řádu zná to tagemstwí. které ti swěřeno bylo, Duch sw. byl gi to zgewil. Ted ale žádá wědět, zdaž-li ty nelžeš, protož wygerw mi to tagemstwí, abych zwěděla, či gsu.“ Sned byla Melania s odpovědí zde: „Wí-li oná geptiřka o mém tagemstwí, tak toho není zapotřebí, abych Wám ho powěděla; ať Wám to sama řekne.“

Giná osoba tážala se Maximína: „Nemwgemil byš Ty tagemstwí mé zpovědníkové mému, kdybyš k tomu zamázal?“ — „Nikolím,“ odpověděl on, „gábych ho neřeřl; mé tagemstwí není žádný hřích, a paní byla nám zařázala, ho powěditi.“ — „Ale kdyby ho papež od tebe žádal wědět,“ pokračowal tážající se, „tak byš pominen byl, ho powěditi; neboť papež gest snad přede wjc než-li negblahoslaweněgšší Panna.“ — „Zdá-li papež wjc gest,“ odwétil Maximín, „než-li negblahoslaweněgšší Panna! Negblahoslaweněgšší Panna gest Králowná wšech swatých. Wyplní-li papež powinnost swou, tak bude swatým, ale wždy ostane on meněg, než-li Králowná tato; nemwplní-li wšak powinnost swou, tak bude přisněg potrestán než kdo gính.“

Dne gednoho obwiňowal kdoš obe dítě, že to, co udáwají a gsou widěli, ne oná krásná paní, nýbrž leřtý mrať byl. Rychle odpověděl Maximín: „Paní ta k nám mluwila; pokuste se také způsobili, aby mrať mluwil.“ — „Nuže tedh,“ prawil cizinec ten, „mohla to aš paní býti, wšak ona byla w mraťu sřytá.“ „Wšak,“ odwétil Maximín: „mrať nemůžer paní nésti. Učiňte také, aby paní od mraťu nesená byla. Méhodef, my nassimi očmi widěli, gáf se paní ta ze země pozdmibla a zmizela; my byli docela blizko, a my žregmē widěli, gáf napřed hlawa rozpřlinula, pať gegj ruce, po-

tom gegi tělo a konečně gegi nohy; ona se rozpuštěla."

Šel známo, byli obe ty dítky gich podivný příběh giž tisjkrát wyprawowali a wyprawugi ho pořád a pořád, kdo se gich gen táže. Protož řekl kdys gakys duchownj k Maximinowi: „Ty se musjš předc welmi unawiti, gelikož ty wždy to stegně opatowati musjš?“ — „A wy,“ dal Maximin hned za odpověď, „také-li se unwíte, štále mšsi sw. sloužiti, kázati a zpověď slyšeti?“

Před zgewenjm byli obe dítky málo smyslu pro pobožnost a bázeň Boží měli; nynj wšak oplýwagi přilázkou bobabogností. Zwlastně leští w malé Melanii nebesť wýgem pobožnosti a řidka mravnost. Maximin, an se prwé tak jawdy a rychle službám Božjm byl odchytil, sloužj teď rád při mšsi sw., přege sobě s welikou dychtivostí knězem býti, a wšude ewangelium hlásati. — Duchownj z E... tázal se gednou Maximina w přítomnosti wjcných duchownjch a wjce než-li čtyřhdcet giných swětšých lidi: „Radomal by gš se welice, negblahoslawa nēgšši Pannu gestě gednou widěti mocti?“ — „Ano, ano, pane,“ dal za odpověď. — „A co byš gj pať řekl?“ — „Ša bych gj prosil, mne powěditi, co by se činiti muselo, telý swět obrátiti.“

Weliké podivenj působj slusně oná zmužíká nebogácnost, s gakowouž obe dítky welikých darů a ostatnjch pohrůžek sobě newšsimagi, kdys se tjm od wyprawowánj podivné té udalosti zdržowati chce. Měli se giž co s moci swětšou zápasiti, fterá wšedky prostředky užíwala, ge k mlčelivosti přiwěsti, wšak wše nadarmo. Prwnjho dne giž po zgewenj tom byli ode pana Peytarda, předstaweného w La Galette, welmi opatrného a rozšasného to muže, každé různu wyslegchaně. Napominaw ge na před welmi přjwětivě, upřjmně se wyznati, že wyprawowánj gegich wymyšlené gest, a že Bůh ge pro tak welikou lež přjsně trestati bude. — „Wymyšlené?“ — zwolal Maximin čile, „takowé wěci wymyslit se neschagi? — Wy gen powj dali, co my nassjmi očemi widěli a s nassjmi ušši byli slyšeli.“ — Pať přissel pan Peytard se swými 40 franky, řka k njm: že gim ge darowati chce, gest-li gegich lež upřjmně wyznagi a ho uposledhnouti chtj. Wšak oni prawili, že

gim málo na jeho peněžích záleženo, gesto w gich očích žádné ceny nemagi, připogiwšse: „Pane přednosto! kdybyste nám tento dům plný stříbra dámal, abychom odpor toho pravili, co gsme widěli a slyšeli, tak předc toho neučiníme.“

Také brigadier (název vůdce vojenských týmů) žandarmů z Rorps pokusil se pohrožením žaláře ge zastrassiti, buďto gim to wyznání odnutiti, gafo by to wšse byli wymyslili, aneb gim věrné mlčení uložiti. Misto toho zastrassenj se ukázati, odpowěděli docela pokogně: „Wšse chno, co gsme byli widěli, gest prawda.“ A když ge tentýž brigadier do velké rozpáčitosti přiwěsti doufal, prawil gim, že oná krásná panj giž wyzražená, od wogáfů polapená a swětškému práwu odemždaná gest, dali rychle za odpor wěd: „Tu gste musel aš istiwý býti, když gste gi lapiti mohli.“

Tyto dwe chudobné, nemychované, še swětem neznámé dítky stoji gafo stála, když t odwolání gich wyprawování powzbuzení a nawádění býwagi. A toto gich wyprawování bylo se wnicem změnilo, ať každé různě aneb polyspolitě tázani býwagi. Co gim negblahoslaweněgšši Panna uweřegniti byla welela a gim opětně welela, uweřegněgšši ony stále, we dne i w noci, před osobami duchownjho i swětškého stawu, před učeními a neučeními, před wěřjci a newěřjci. Nic ge neunawuge, a žádný ohled ge zdržuge; ony wolagi stegnou zmužilosti a tentýž slowy, které kdyš apowstol Páně mluwil: „Nemůžeme nemluwiti toho, co gsme widěli a slyšeli.“ (Skut. apowst. 4, 20.)

Co gest dětem wjce wlastnj, než-li to gim t mlčení swěřené wygewiti? Zde ale gsou dwa malý, newzdělani pastowškowé, které tisjcerým požádáním rozličného způsobu dolehanj, to uložené mlčení negen nepowušši, nýbrž podiwu hodnou stálosti wšsecko podání odměn z části usuiwawě, z části ctihodně zpět odkazugi, a řjdlou obratností ty negwýborněgšši otázky odpowjdagj.

Zde uwádjme gessně některé příklady gegich odpowědi na takowé otázky, které wygewenj gich tagemstwj obmýšlegi.

Necháwáme zde předkem rozmluwu následowati, kterou p. Bez s každým oných dítek we zmláštosti wedl. Tato rozmluwa stála se dne 17. Máge 1847.

Odpověď Melanie.

Bez. „Nepřavila ti dáma tá žádné tagemstwj?“

Mel. „Ano, pane, wšak ona nám byla zapowěděla, ho wygewiti.“

Bez. „O čem byla s tebou rozmlouwala?“

Mel. „Řeknu-li wám o čem, tak brzy poznáte, co to ge.“

Bez. „Týká se to, co k tobě pravila, tebe neb giného.“

Mel. „Ať se to týká gakekoliw osoby, ona byla nám zařázala, ge řjcti.“

Bez. „Učinjš-li to, co ti byla pravila?“

Mel. „Ať to učinjm čili neučinjm, to nikomu co potom; ona nám zapowěděla, to řjcti.“

Bez. „Byla pak ona ti naporučila, něco činiti?“

Mel. „Učinjm-li to aneb neučinjm, to nikomu co do toho.“

Bez. „Policegnj sluha byl dámu tu do Grenoblu odwedl.“

Mel. „Byltě welmi služný, gest-li gi tam obwěsti chtěl.“

Bez. „Kdo tě pohnul, celý ten příběh wyřádati, mé dítě?“

Mel. „Dná dáma.“

Bez. „Nechceš-li mi twé tagemstwj wygewiti, co pak mám wynešené té osobě odpowěděti, která mne posílala, ho zwěděti?“

Mel. „Řekněte gi co chcete, co mi na tom? Gá to nemohu řjcti.“

Bez. „Kdy to řekneš, co ti ta dáma byla pravila?“

Mel. „Budú-li gestrě, abych to řekla.“

Bez. „Ge-li ofamženj, w kterém to řekneš?“

Mel. „Buď ge takowé ofamženj, buď nenj žádného.“

Odpověď Marimino wa.

Bez. „Kdy byla ti ta dáma to tagemstwj swěřila?“

Mar. „Dna byla to tagemstwj mne swěřila, když o hladu mluwila.“

Bez. „Gá lehce pochopugi, že ty toto tagemstwj wšsem lidem nechceš řjcti, ale ty můžeš ho předc duchownjmu řjcti, an ho gako ty zachowá.“

Mar. „Řeknu-li ho kdes komu, tak ho nezachowá wám, a gá ho řjcti nemohu.“

Bez. „Týká se toto tagemstwí tebe osobně aneb týká se všech onych, kterých dáma ta svým lidem nazývá?“

Mar. „Řeknu-li vám, že se jen mne týká, tak byste z toho závěrky činil, které by falešné býti mohly; řeknu-li vám však, že se to lidu týká, pak gest tentýž pád, a wy byste mohl tagemstwí mé uhodnouti.“

Bez. „A kdy wygwěš tagemstwí své?“

Mar. „Kdy ta osoba, jenžto mi ho byla swěřila, přigde a řekne, že ho mohu wygwěti.“

Bez. „A když nepřigde, neřekneš ho pak?“

Mar. „Nikdy ho řeknu... Však wy se ho při posledním soudu domíte, pak všechno zgewné bude.“

Bez. „A kdybys ty své tagemstwí buď zgewiti aneb umříti měl?“

Mar. (s pevností) „Gá umru... Gá ho nepowjm.“

Gafýš duchowní z Grenoblu prawil k Maximimowi: „Ty máš chuť, knězem býti; nuže, gest-li mi to tagemstwí powjš, tak chci se o tebe starati, a chci všechno wynaložiti, co jen w mé moci stoji, z tebe kněze učiniti.“ „D! pane,“ odpowěděl pacholík, „musím-li, abych knězem byl, mé tagemstwí powědít, tak nikdy knězem budu.“

Giný duchowní položil před oči obou dítek zlaté a stříbrné peníze, a sľibil, že mezi ně rozděliti, gest-li tagemstwí své wygwě. „Za všechno zlato celého swěta,“ odpowěděli tyto, „newygwějme nasse tagemstwí.“

Kdo byl obe tyto dítky, které gestě tak málo s osobami duchowního a swětštěho stavu mluwili, tak swapně změnil? — Kdo byl gich gazyl wázal, když ge kdo proti gich swědomí mluwiti zawázati chtěl? — Kdo ge byl poučil, zlatem a stříbrem mužně opowrhovati? — Kdo byl gich gazyl tak neobychegně rozmázal, když oni od osob každého stavu a stáří požádání gsouce, příběh zgewení wyprawowánj, o kterémž děginy křesťanské cirkwe sotwa podobné k poukázání magj, a když to s neobychegnou lehčostí a nebogáčností wykonáwagj? — Kdo ge sľil, příběh ten mnoho tisíckrátě s žiwostí sľegnou, s neproměnitelnou bezmrzutostí w každém okamžení dne wykládati? — Dnen byl dín ten že cti požehnané své Matce učinil, gehož chwálu také dítky a nedospělé při slawném geho wgezdě do Jeruzaléma byli hlasali, gestto naproti oswíceným a přewrhľým Farizeům hlasně wolali a prawili: „Hosanna Synu Dawídownu!“ (Mat. 21, 15.)

Mrawné přeměnění farnosti Korpš a wů- kolních farnosti.

Upřímné a celistvé obrácení člověka gest ten neg-
wěřšj dím milosti Boží. Wěš a slawněg wygemuge se
milost Boží, tdyž w času frátkem negen deset a dwacet
lidj, uýbrž celé farnostě tak přeměněné, polepsšené a obrá-
cené býwagi, že giž ani k poznání negsou. A wyšššim
wššak stupnj ukazuje se gestě milost Boží, tdyž gedna aneb
wjce farnosti ne hlasánjm mocného slowa Božího řádného
neb žřizeného duchownjho, ne blouhým postračugicjm obrá-
cenjm horliwých mišionářů, ne ginými cirkewnými přípra-
wami, uýbrž nagednou mocným wnitřnjm pudem a wšwj-
cenjm pohnuté, zlym nawiklostem se odřeknouce, opravdive
křesťanstý žiwot medou.

Tento weliký dím smilowánj Božího byl se šrže zge-
wenj negblahoslaweněgššj Panny na hoře La Salette,
šrže mnohé uzdrawenj, šrže opravdomstě slowa předpo-
weděnj a zmláššt a gištoině šrže orodowánj co negwěš
milostiwé Matky Boží w obci Korpš-u a we wůkolních
farnosti wygemil. — Následugicj prawdive žprawy wjc-
ných očitých a šlyššných šwedků to došáži.

„W Korpš-u a we wššech wůkolních ofresách,“ ozna-
muge pan Maury, „byli základowé náboženštwj žpusťé
a wykonáwánj powinnosti křesťana wesměš opowržené. Dd
té doby wššak žgemenj toho byl se we wššech těcho fragi-
nách takměř šwapně wššeobecný přetwor k dobrému wy-
gemil. Neslyššj se tam ani klenj, ani přísáhánj ani rou-
hánj, a neděle se tam negpříkladněgššjm žpůtobem šwěti.“

„Gá gšem,“ tak pišše p. farář z Korpš-u ¹⁾, „žprá-
wami z celého Francouzka přeljč. Giž wjce než-li 3000
osob bylo djtky na mššt se tážalo, a gšou o prawdě gich
wyprawowánj přeswědčeni byli. — Muži brali weliký
podjl na udalosti té, i neměřicj stupowali wzghůru k mšstu
tomu žgemenj, modšjce se z horliwosti.“

„Dd času žgemenj toho ukázalo se we farnosti mé ne-
obyčejné obnovenj pobožnosti k negblahoslaweněgššj Panně.
Š přestali také dd té doby wššickni obywatelé w Korpš-u,
w neděli pracowati.“

¹⁾ Wýtah z geho psanj od Profince 1846.

Pan **G h a b r a n d**, generální wířák melebného pana biskupa z **G a p u**, dáwá zpráwu ¹⁾ o přiběhu zgeweni toho a geho spasitelných oučinkách následugicjm způsobem: „Prámě teď byla se u nás meliká udalost přihodila. Negblahoslaweněgssj Panna byla se dwěma malým pastewcům zgewila. Djwka počítá čtrnácté a pacholík dwanácté let. Farár místa toho byl djtky mnohokráte wyslýchal, brzy oba pospolitě, brzy na různu, a gest nyní o prawdě skutečného toho činu docela přeswědčen, ano on powožuge ho za nesporný. Zde následugi dle hlavního obsahu slowa, které negblahoslaweněgssj Panna k oboum pastewcům byla mluwila: „Gá giž w stamuw negsem, ruky Syna mého, která nad lidem se wymstiti hodlá, zdržeti. A gať by neměl rozhněwán býti? Neděle se wjc neswětj; deň postu a zdrženliwosti se wssude přestupuge, nikde se giž nemodlj, na wěregných ulicích a cestách se nic giného neslyssj než-li rouhání Boha.“

„Djtky přidawagi, že Maria gim byla řekla, že, gest-li se hněm Boží ukrotiti nechce, zemčata wssudy se nakazj a hlad nastane.“

„Djtky tyto magi tolik upřjmnosti a tolik přirozenosti w gich wyprawowání, že se nelze udržeti, gim wjry do-
dati. Udalost tato byla w **R o r p s - u** a we wšech
nich farnostech, dle swědectwj faráře w **R o r p s - u**,
wětssj oučinkj působila než-li misionářstw o.

Pan **B e z** oznamuge též we swém djle, gať od té doby podimného toho zgeweni a w následku mnohých oných zážraků farnost **R o r p s** a hogné ty farnostě kantonu **R o r p s - u** celé přeměnění bylt wzaly. Nábožnost přicházi, tať pjsse on, w celé té fragině k gegjmu opanowání, chrámy se naplňugi každou nedělí, práce, den swáteční zneuctiwagjci gsou přetržené, a horliwost se tať zwýssila, že dle zpráwy wýborného kněze fragewidu toho wěřjci samy i w nedělí pracowati nechtěli, fdyž se gim to taťe pro dřjwněgssj mofré powětrj wěregně domolilo, aby žatba se nezkažila.“

Dnen nadzminěný brigadier oddělení žandarmů w **R o r p s - u**, nyní o prawdě zgeweni toho docela přeswědčen, dořazowal s přísahou, že se od paměti hodné udalosti

¹⁾ Psan j dne 19. Prosince 1846.

w La Salette w celém kantonu Rorps ani gebiné těžké prominěni přihodilo, a že nikdy veřejný pořádek lépe pozorován byl, ani smrti zákonové pečlivě váženi byli. „Vá gsem hetom,“ pravil on, „výpověď tuto mou krmj potvrditi.“

Důležitějši gest pro náš svědectwj, které cizj, mědami a nábožnostj měhlasný biskup o oučinkách udalosti té we wjených biskupstwjch skládá. Biskup tento gest pan Klement Villecourt, biskup z La Rochelle, an w biskupstwj Grenoble cestowal a se o oučinowánjch zgementi toho ouplně poptal a přesvědčil. Dle svědectwj geho byla se weliká část biskupstwj Grenoble a sousednjch biskupstwj zhm námystům odtrhla, a se upřímně k Bohu obrátila. A právě w těchto welikých a hogných obrácenjch spatkuje se neodolatelný ten důkaz o pravdě zgementi Marie; neboť Bůh neužjwá, pisse on, lže, aby srdce pohnul a obrátil.

Mrawné přeměněni věřjcjch w biskupstwj Gap-u ¹⁾.

Svědectwj biskupa o neobyčejných oučincjch udalosti w srdcjch věřjcjch geho gest gistotně welmi důkladné a mocné svědectwj. Gak dorážně udalost ta w La Salette na věřjcj biskupstwj Gap-u byla oučinkowala, může se z následugjcjch wýtahů dwou psanj porozuměti, které gich welebný pan biskup, Ludwik Roßat swému příteli byl napsal ²⁾.

„Wn negste ten gebiný, an mne za gistotné zpráwy o udalosti z La Salette požádal. Gá obdržel ze wšsich stran tisícere psanj.“

„Zdrženlivość weleb. p. biskupa z Grenoble musí také i mne samému welmi přjśnou uřládati. Dn wyřetřuge

¹⁾ Gap gest hlawnj měřto departementu hornjch Alpů. Departement tento ležj na pomezj departementu Tizery, protož rozřřřeni přjběhu neobyčejněho toho zgementi w tomto departementu.

²⁾ Wýtah dwou psanj welebněho pana biskupa z Gapu w Unoru 1847 na pana Mikoda, arcikňěte a faráře w městě Lyonu psaných.

moudře, rozumně, aby naproti tak veliké mnohosti důkazů skutečný čin toho zgementi od věřících napadnouti býti nemohl. Co se mne dotýká, an já také zkoušeti a vysvětlování byl působil, tak zdá se mi věc ta neodporná, a sice neodporná předně sama v sobě, pak v důvodech, které jí každodenně dotvrzují."

„Důčinek, jehož udalost tato na hromadu lidstva byla působila, jest podivná. Celé mé biskupství pozdvihne se v tomto okamžení jako jeden muž, k Bohu se zase obrátiti. Přisáhání, práce v neděli byly docela přestaly. Všichni mají kněží, k misionářům přetvoření, nejsou v stavu, žádost činiti. Ve mnohých, i znamenitých místech by ďábel, chtěl-li by klase zjisti, sotva stebličko slámy našel, věčný pekelný smůg oheň zadomati. O jak dobrotivý jest Bůh, jak veliký jest on, však zlást jak milosrdný jest on!"

My připougeme: Jaký účinek učiní zgementi to na celé Francouzsko, když se pan biskup z Grenoblu tak slavně k přirozenosti zgementi toho vyslovuje a před celou Evropou ty negneodporné důkazy jeho předloží?

V počtu hogné, trvalé, co negnýš vzdělávatelné poutě, až k 2000 tisícům vzrostlé u místo zgementi.

Jest to pro veliké myslitele, kteří tagemství křesťanstvího katolického náboženství a mocnost myri neznají, nerozvinutelná záhadka, jak to přigiti mohlo, že v tak krátkém čase malé oudolj, na vysokých horách ležící, které jen nemnohými obcemi a sotva dle jména známé bylo, nagednou tak hrozně v počtu hognými housy věřících z míst daleko vzdálených, učenými a neučenými, lidem každého stavu, stáří a pohlaví, modle se a pjmage, umazuje a zkoušge, namšřemováno bylo a gessře podnes namšřemováno bývá. — Mnohém tž k pochopení gessře jest to, jak ve Francouzku tak mnoho mužů, kteří z části přemrácenou vědeckou vzdělaností, z části mocí zřích přjkladů šmele oné důkladné pomínnosti křesťanstvího náboženství zanedbávající, zákony církve sv. nohami šlapali, pročž tak málo nábožnického smyslu pro poutě a zlást velikou lhostegnost pro necbýčegné nábožnické udalosti do-

řazovali, kwapně tať weliký pobíl na zgemenj negblahoslaweněgšj Panny na hoře z La Salette se přihodjcm, brali a naporád berou; gať welice neměřjci k swatému tomu místu stupugi, tam od mnohá let ponegprw se modlj, a gakožto apostolomé prawdy a welikosti nebesťiho toho zgemenj k domácjm swým se nawracugj.

Co wšak rozum a newěra pochopiti a wygádniti nemožou, bylo od měřjcjch dušsi, genžto bezmírně smilowánj Boží a geho moudrost wšse wědoucj znagi, lehůčko pochopeno a wděčně uwěřeno. W ruce Boží gest neobychěgné zgemenj, zgemenj angela co wyslance geho k lidem, aneb zgemenj fdeš swatého, w nebi oslaweného, mocným prostředkem, mnohé farnosti, celé fraginy ze spánku hřichu probuditi a gich nawrácenij k němu kwapně wykonati. Zlášťi ljbilo se Bohu, w nassich dobády smilowánj swá měřjcjm, řrže obnowenou důwěru k negblahoslaweněgšj Panně obrátiti, gich zraty na Mariu, outočístě hřjssnjtů, matku žiwota a sladkosti a každe potěchy, wjc než řdy gindy žřjditi. K ožiwenij důwěry této sloužj gistotně oně fromobychěgné zgemenj, na př. osobné zgemenj negblahoslaweněgšj Panny, a pať mnohých podiwných, na místě zgemenj aneb giných místech řrže pobožnost fe ci tohoto zgemenj následowné uzdrawenij. Gať brzy takowé nebesťjm zgemenjm a diwň wěhlasné místa od měřjcjch w hogném počtu namšstěrowané býwagi, ukazuje děg.

Gest to wšseobecne uznáno a swědectwjm mnohých wěfů dotworženo, že weliké a nábožnické poutě na místa nebesťjm zgemenjm oslawená spastielný dogem gako na poutnjky samé, tať na diwáky wytonáwagi. Řdyž ředy Pán nebes a země řdeš w gatě zemi místo nebesťjm zgemenjm a diwami oslawuge, a měřjcj každeho stam, stárj a pohlawj z negwžbáleněgšjch fragin w hromádách čiji housch tam wolá, tať se může gistotně twrditi, že Pán byl swůz lid we swém welikém smilowánj namšstjwil, gemu swaté to místo co hogné žřjdo welikých milosti wyfázal, by ho rychlegi od zláze hřichu, božšťch trestných soudů wytrhl a k sobě zpět powolal, aby řde s njm usmjřněn a řdyš w něm wěčně spasen byl.

Takowěto poutnické swaté místo byl Pán na hoře La Salette, na místě giž za tisíciletj newššjmaném, řde zgemenj negblahoslaweněgšj Panny se dalo, předně pro wškolnj farnostě a sousedně departementy Francouzka, pať

pro tisícere giné měřej tohoto melifého frálownstwj a giných stáří ustanowil. Dle swědectwj mnohých zpráv, genžto zwrchu giž podotknuto, walili se měřej hned po zgeměni brzy samotně, brzy w počtu hogrých housů, brzy w hromádách 2000 osob na místo sw. toto, djsem ho ctiti, gelikož ho strálowná nebes přjtomnostj gegi a slowmy plné negčisťj lásky byla ořlawila, djsem na tomtěz místě se modliti a swatěgšj žiwot přisljbiti a započiti, na kterémž ona za swěg lid byla tať truchlila, wzdychala a plakala.

„Dudolj Bessair“ tak oznamuje brzy po zgewenij w Grenoblu wyšla zpráva, „stalo se wěhlasným pouťnickým místem. Welmi zawdy, zláští w den nedělnj, wypřisobugi se w Skorpě-u samy od sebe hognj w počtu průwodowé pouťníků na místo zgewenij, zpjwagjce a modljce se. Udalost ta býwá wšsudny s nábožnickou opravdowostí wyfládaná, a dwe komišy bylo o tom weleb. pánnu biskupowi w Grenoblu welice pamětnj spisy odeslalo.“

Tito nábožni takové poutníků nemýnili se, nýbrž vykonávali se i v prostřed zimi roků 1846 a 1847; neboť který živel gest v stavu mysl, horlivosti Boží zasmuté, v jeho smatém zahoření lásky k Bohu a k lubežné Matce milosti zadržeti?

At slouží zde o těchto trvalých putováních nepode-
zřimé svědectví, svědectví očitého svědka, pana Pe-
tarda, prvního představeného obce z La Salette.
V průběhu Prosince 1846 píše on takto:

„Dotírawost poutníků gest wždy znamenitégšši; přichází se z dalekých fragin, a počet poutníků obnášši zawddy dwa tisjce, kterj na wysokou tu horu i také při welmi špatné cestě wstúpugi. K pozorowánj gest gestě, že w zimě, fterá částka roku w těchto fraginách wysokých korytanstých hor blizkých, jedum i osum měsícu trwá, a cesty wždy sněhem wjcných střewjcu wysokým přikryté gsou.“

Šak obtížná cesta k onomu místu zgevenj gest, vychází z následujícího popsaní, které p. Maury z Mec-u o tom byl naznamenal. „Dne 23. Března 1847,“ tak píše on, „bylo místo zgevenj (hora alpská) a celé okolí sněhem přikryté. U zřídla ležel sněh 8 i 9 stěmjců vysoko, a musel se westřz sněhu podzemní chod dvanáct stěmjců dlouhý, prokopati, aby se k zřídlu přigiti mohlo. Také onen vrchol, na kterémž se negblahoslavenějši Panna byla ufázala, byl westřz sněhem na 3 stěmjce vysokým

přikrytý Na jeho temenu, kde wellkomyslnost měřicích kaplu vystavěti slibuge, gest weliký, ratolesti prázdny strom postavený, na jehož vrchu malý kříž se nalezá. Uš dvě třetiny výše gest železný prut umístěný, na němž železná lucerna visí. Pod tímto stromem jsou dva dřevěný kříže vyždviženy, z nichž menší od Maximina Gireau postavený byl. I také Melania Mathieu byla kříž postavila na pravé straně tefouejho zřídla."

„Dne 31. Máge 1847 bylo více než-li šest tisíců poutníků každého stavu, stáří a pohlaví na svatém tom místě zgementi shromážděno. Mladý duchovní biskupství z Grenoblu držel při této neobvyčejné příležitosti příslušnou řeč a pobožnost k Marii. Pak byli oba pastoremé na poručení p. Michona, kanovníka z Grenoblu vyžmání, hlasitě od slova k slovu mnohosti té všecko vygeriti, co neblahoslawenějši Panna gim byla powěděla. Poutníci v počtu šest tisíců stáli kolem a kolem dítek, takže všecko slyšeti a srozuměti mohli. Mnohé osoby plakaly při doslechu vyhrožení welikých útrastů, gest-li se neobráti. — Pak byly dle nařízení p. Michona a k wděčnosti Bohu Magnifikat we dvou kůrách, a žalm: „Ehwalte Pána“ zanotěni, po tom „Salve Regina“ a „Pod twou ochranu“ fleče zpjwano. Konečně se všichni modlili za obrácení hříšníků, za spásu Francouzka, za všechny osoby, genž to glástonj milost wyprositi přišly, za weleb. p. biskupa z Grenoblu. — A pomodlim se pak gedemfážb gestě po své pobožnosti, spatrowala se mnohost ta w rozličných průwodech s nápwem: „Bože, chwáljme Tebe!“ odcházeři, i při sestupování přjkré té hory gich chwálozpěwy bezpřetržené wykonávali.“ — Takowěto zbožné poutě přicházegj ob Boha a wedou k Bohu.

Wyročnj slawnost zgementj

dne 19. Záři 1847

w přjtomnosti šedesáti tisíců lidj.

Dne wždy a wždy trwalé, w počtu hogné a wzrosta-
gicj poutnické táhy měřicích každého stavu, stáří a pohlaví
na swatou horu z La Salette, oné neobvyčejné uzdra-
wenj, oné weliké obrácení tak mnohých lidj w rozličných
biskupstvích, oné neobvyčejné dogemj pobožnosti a plnost

milosti, gesto zbožným poutníkům na sv. hoře podílem se staly, činily veleb. biskupovi z Grenoble velmi pochopitelné, že toto věhlasné místo dne 19. Zářj 1847, gafožto výročního dne zgewenj, ze všech fragin Francouzka w neobvyčejné mnohosti lidu bude naměřeno. Pročež zgednal hned záhy takové příprawy, aby slavnost ta fe cti Boha a k oslavenj Marie hodně slavná, mjře w prawdě podímné té udalosti w srdcích utvrzená, nábožnost poutníků slusnými službami Božjmi rozmnožená, a předepsani obřadowé s příslusností dokonané býti mohly.

W ohledu tom dal on rozkaz, aby se ona malá, na místě tom postavená dřevěná kaple dvěma oltáři posvěcená, připravila, a w nj obět mše swaté od rána až do 1 hodiny popolednj od kněží, w počtu hegných, se obětowati mohla. I welel on, aby se kázanj, okoloostogičnostíem přiměřené a od weleb. p. Sibilata hlášano bylo, a za celý oltar obět mše sw. se přinášela.

Počet putugjcjch a gích horlivosť přewýššowalo wšak wšedko nadánj. Tři dny již předkem hemžily se ulice do La Salette poutníkama z rozličných měst; chrámy byli wšude s poutníky nábožnými přeplněni, kteří se zpowjdati žádali, wšak nadarmo. Hospody, marššaly a kulně, wšedno bylo poutníkama nabitě, a když se večerem do Korpseu přišlo, byla weliká práce, cestu šrže weliké to množství lidu sobě proflesiti. W noci dne 18. k 19. Zářj nalezalo se gístotně dwa tisíce putugjcjch podššjrným nebem na místě zgewenj, kde dlouho trwagjcj ligowec gích trpěliwosť a nábožnost a zdrawj zkoušel.

Náno we 3 hodiny počal p. farář z La Salette, obklopen padesáti duchownjmi, cirkewnj posvěcenj kaple. W půl čtvrté sloužil prwnj mši sw., při druhém oltáři sloužil geho. weleb. pau bratr, a tak byla až do 11 hodin od kněží obět mše sw. nebesťemu Dci na poděkowánj, fe cti negblahoslaweněgšj Pauny a k spáse lidu přinášená.

Mnohost poutníků byla wždy wětšj a wětšj, a hromada lidu wzrostala poznenáhla k houfu tak hustému a neproničlému jako kámen. Mnozí knězi nebyli w stamu již se prodrati, mši sw. sloužiti, a pro bázeň před nebezpečenstwjm žiwota muselo se již w 11 hodin přinášenj oběti mše sw. skončiti. — Zlačilo se ze všech stran k swatému místu zgewenj.

Pan Sibilát držel mocnou řeč o modlitbě, o svěcení neděle a o rouhání se Bohu. Pak byly modlitby za poutníky, za meleb. v biskupa, za celé gebo biskupství a za spásu Francouza. Konečně následovali nápěvy: Magnifikat, Salve Regina a t. d.

V čas Magnifikat pozdvihla se mlha vždy na houbu lidu ležící.

„A nyní jsem já byl,“ tak píše pan Gerin, farář hlavního chrámu v Grenoblu. „nyní jsem já byl svědkem „negkrásnějšho divadla v celém mém životě. Já viděl „předemnou seděť tisíců lidí. Všichni zpívali do „hromady. Hlavně rounily vše radosti z oči všech těchto „dítek Marie. Já nikdy ještě neviděl takové divadlo, ani „v Lyonu, když rodina Bourbonů (vyslov Bourbonů) „z vyhnanství se za e navracovala. ani při návra- „cení císaře Napoleona z ostrova Elby, ani v „Marii Poustevnické při výroční slavnosti podiv- „ného posvěcení svaté kraly milosti, ani v Římě při „nastoupení trůnu sv. otce papeže Pia IX. — A přede „byl zde jen třetí díl poutníkův shromážděný; neboť počet „oných, kteří hned ráno záhy po slussení mše sv. sestupo- „vali, a onino, kteří vzhůru šupovali, může se na dwadcet „tisíc počítati“

„Jak vohnuté bylo to, měřící tyto vzhůru stu- „povati viděti! Mladí a starí, mužské i ženské, panny „a mládenci zpívali buď letanistou litani, buď malé „hodinky neblahošlavenějši Panny a jiné chválozpěvy „ke cti Marie, aneb se hlasně rúžence v hogném počtu „modlili. Zde se viděl na nošném howádru starý otec, „aneb stará matka, vlastními dítkami doprovázen; tam „spatřovaly se osoby, v nošidlách nesené, rozličné do- „robné.“

„Všichni chtěli potěchy, sílu, zmužilost, ulevení. A mi- „lostná ta Matka smilování byla ge nebeským požehnáním „naplnila.“

„Deň tento ostane v srdcích všech nezapomenutelný. „Zanícenost k dobrému gest veliká. Nová láska a pobož- „nost k Marii byla srdce zagnula, a s opravdovostí jsou „hotovi, deň Páně světit, rouhání na vždy odstraniti, „sv. zákony církve zvrub pozorovati, a každodennímu „vykonání pobožnosti věrně se oddati.“ — —

Nuže, zbožný čteráři! kdo byl oných šedesát tisíců věřících na tuto horu volal? — Kdo byl ge láskou k Bohu, s vroucnou tak pobožností k Marii naplnil? — Kdo giný než-li Bůh, od něhož všecko dobré pochází! Ano, tito se modlící, zpívající a kající houfové jsou živými památkami veliké té udalosti. Dnino mise svaté, od meleb. biskupa z Grenoblu nařízené na místě zgewenij jsou neglepšším odporem nectného důvtipů a potupující řeči novini o této udalosti. — Ano, řekneme to hlasně, Bůh to chtěl, aby toto pusté místo, na kterém gestě před rokem gen dvě chudobné, newědomé dívky smůg dobytek pásli, nyní šedesát tisícemi lidy z rozličných fragin Francouza, z království Sardinského a ze Šwegcar, lidmi každého stámu a stáři nawštěwowáno bylo, aby gafo z gedních úil dhwálozpewny se cti královské nebes, na zem sestoupené, nápěli. Bůh to chtěl, že na gisté to místo, na kterém se před rokem negblahoslaweněgšji Panna zgewila, dvě sta kněžů přišlo, někteří z nich gemu za cenu tam misi swatou přináseti a sw. tělo Páně as 1000 osobám podávatí měli. Neboť gať ginať by se to nechalo wygádríti? — Gemu, tomu Dci smilowánj, an Veliké byl učinil, budiž čest a sláva, láska a klanění! Gemu, an národy fromobychěgnými ufaży ze spánku hřichu procjtuge, a touto swapnou, welkotwárnou a zbožnou poutí tak mnoho tisíců w lásce k němu byl posílil, národům nowý důkaz moci milosti své dal, Gemu budiž za to djfúčínění a čest! A zwelebená budiž Maria, Matka láskawosti, strže gegižo orodowánj en národy od zláze wyswoboditi chce a hodlá!

Kdo všedchny tyto podímné skutečné činy, které pochyblivě souzené býti nemohou, opravdowě a zdrawým rozumem rozvažuge, nemůže s to býti, prst Boží w nich pozorowati. A kdo tázan býwá, gať ohledy Wšemoudrý těmito udalostmi wyplniti chce, bude beze všeho do odporu wědj souhlasiti: „Pán chtěl nad královstvím Francouza smilowánj plné ohledy wyplniti. On chtěl newěřící a tak mnohé we wjře oslabené katolíky tohoto království fromobychěgným pramením, milosti plným sestoupením královny proroků, na hlavní příčiny weřegné bdy, na hřichy, pozorlivé učiniti, ge k rychlému nawrácení k němu powzbuditi, a gim žregmé wýminky před oči postawiti, s kterými gen on trestající swou ruku zpět tahnouti, a otcowskou swou milostnost zase obrátiti chce.“ — Ginj národowé,

stegnými nátišty udeření aneb odbogemi pohrožení, mohou v tom žregmě poznati, že i také při nich onino mnozí a směle páchaní hříchové tyto nátišty byli přitahli, a že i gich odvrácení žádů prostředek otevřen nestojí, než-li upřímné a rychlé opustění zlého a upřímné nawrácení se k Bohu. — Tito měregní útíšty jsou tresty milugicjho Otce.

„Koho Bůh miluje toho trestce.“ (K žid. 12, 6.)

„Netrestce náš Pán, aby nás zkazil, nýbrž aby nás napravil; a zdá-li se nám pokárání tvrdé, tak chce on nás tím na stezky pokání a swatosti zpět vésti.“ (Sw. Jeronym.)

P ř i d a w e f

o

swědečných psaných dorážných uzdrawení. ¹⁾

1.

Wyštal z psaní welebuého pana Lubmifa Kofat,
biskupa z Gap-u we Francouzku,
dne 9. Prosince 1846.

„Wy jste byl zaslechl, gať negblahoslaweněgssj Panna dwěma pastorcům w K o r p s-u, na mezech mého biskupstwí, byla se zgewila. Ona byla gim weliké strastě, weliký hlad předpowěděla; gest-li lidé nepřestanou, gměnu Páně se rouhati a w neděli pracowati. „Kula Syna mého,“ přigila ona, „zodpočjwá těžce nad Francouzku; gá w stawu giž negsem, gi děle udržeti; oznamte to lidu mému.“

Toto zgewení gest mocnými swědectwými potwrženo, a bylo weliké oučinky působilo; neboť w neděli odpocjwá nynj práce, a wšechno walj se, chrám nawštětowowati. Celé housy odebjragj se w průwodech na místo zgewení.

¹⁾ Psaní tyto jsou toho způsobu, že to, co wšě oznámeno bylo, z části dotwřugaj, z části okološtogičně wyobražugj, aneb také nové diwy wyprawugj.

Gistá osoba z mého biskupství a více jiných z okolních biskupství byly křivně uzdraveny, když modu ze žejdla pilu, které pod nohama oné tak krásné paní se bylo vy-
pregštilo. Gafýs důstojník, an tam ošolo cestoval, chtěl také mžilo toto viděti. Z přelomil lámen, na kterém neg-
blahoslavenějši Panna seděla, když s pastorcemi mluwila. Mnoho osob bylo tehdaž přítomných a wšechny nebyly s to pro podivení se chopiti, když spatřily, gať obraz
Spasitele, trnám korunowaný, na lámeni wyláčen byl."

"Welebný pan biskup z Grenobleu připravuje wy-
šetřowaní, které on, gať se domníwám, pozděg uwetreguj.
Také gá faráře oných dvou malých pastorců o udalosti té
mluwiti slyšel; co tento o tom prawí, gest w pravdě
podíwu hodné."

2.

Přaný školní sestry prožřetelnosti Boží w Korps-u na
generální abatissu toho řádu ¹⁾ w Grenobleu.

W Korpsu dne 1846.

"Ctihodná Matko!"

"Mluwily je o zgementi negblahoslavenějši Panny
na hoře V a S a l e t t e znechutnělé věci. Gá nemým, co
Wy gste o tom zaslechla, ale gá se chci wynasnažiti, Wasse
zbožné přání upokogiti, když Wám nové dímy w známost
uwěsti chci, gestto prawdu zgementi toho dokazugi. Gest
sice několiť osob, gestto skutečný ten čin zapiragi, wšak
nepřináleží ani obywatelům w K o r p s - u, neboť právě gsou
tených swědkové udalosti té byli, o kteréž gá nyní mlu-
witi chci "

"Dneš 14. Řistopadu učinil představený Bratršwa
fagicjch oukům swým ten náwrh, se w počtu až desíti
mužů na horu shromáždiri, a spolu na to mžsto, kde neg-
blahoslavenějši Panna byla zmizela, putowati, a tam
hodinky zpjwati. Náwrh ten byl tak dobře přigmutý, že

¹⁾ Řád společných sester aneb lépe sester prožřetel-
nosti Boží, od sw. Wincenca de Paula založený,
gest po celém Francouzku a wjiných státech rozššřen. On
byl člowěčenstwu nesmýrné služby prokázal.

dne 17. Listopadu, který k odchodu ustanoven, o šm se t mužů bylo se sešlo.“

„Geden oných tagicich měl chorobnou manželku, která za tři a dwadcet let na obou rukách a stehnách tak napadnutá byla, že gen na berlách s namáháním se wlékla, a se ani na loži ani na stolici bez pomoci jiných pohnouti, čím méně se sama pozdwiheuti mohla. Při odchodu pravil on k ni: „Wykonáwěg modlitbu twou dobře, spog gi s nassj, my diceme za tebe prositi.“ — Dna wykonala wšecky modlitby, které znala, tak dobře gať gen mohla, tak mi to sama wyprawowala, a náhodně w tom okamženi, w kterém tagici gich boudiny na hře zpjwali, pocjtila we wšech oudech pjchání, a ona zřikla: „Ach! kdybych gen w den sw. Kateriny na mši sw. giti a se wšemi nábožnými pannami, které w ten den přigjmagj, také přigjmati mohla.“

„A skutečně wečer tohož dne, w kterém tagici w hogném počtu z horn stupowali a rozkošj naplněni chwálozpěwy se ci Marie zpjwali, přišla nemocná ta manželka jim wstříc, připogila se k průvodu, který kolem městýsu až do chrámu se pohybowal. tam krásný ten den we ipolečné modlitbě skončiti. Přišla manželowi bez berly naprotiw, gen malou hůlkou podporowána. Stače souditi, gať se wšecko radowalo. Newlastnj gegj sestra přišla w osm hodin wečer, zprámu tuto nám doněsti. Následugicjho dne namštwily gsme chorobnou. Právě tak, gať lobě přála, mohla w slawnoit sw. Kateriny k stolu Páně přistoupiti, a sice bez berly a bez hůlky. Wšickni přitomnj byli při ipatření takowého diwu radoiti a báznj pogmutj. Co se mne dohřá, tak Wás nassjtwgi, gá se třásla, když gá gi okolo mne giti widěla, tělo Páně přigjmati.“¹⁾

¹⁾ Pan Bez byl, gsa w Korps-u, osobu tuto namštwil. W djle geho umádj on geštrě následugicj malé ofotnosti: „Chtěge se na lenűšek posaditi aneb z něho pomštati, musela silnon osobou podporowána býti. Před několika lety chtěla ona s pomoci swých berly do chrámu se odebrati, a tam pobožnost gegj wykonati. Bljže domu musela přes potůček giti; wšak ubohá do něho spadla. Do té doby nebyla wjc wššla, trpěla wždy a nemohla giti.

„Toto se přihodilo dne 25. Řístopadu, tohož dne, v kterémž misionář z Lyonu ¹⁾ do Rorps-u došel, kterého meleb. pan arcibiskup ²⁾ města toho tam odeslal, aby dítě, které negblahoslavenějšj Pannu byli widěli, se poptal, a o všem dokonále se přesvědčil a pogistil. Uvedl se misionář ten také k nám, aby malého toho pacholjka widěl, an za několik dnj we škole gest, a nechala se také i hned malá ta dvojčice hledati, která v La Salette, v službě byla. Misionář vyfreslil twáře gegich, tázal se ge, a stoupil druhého dne, dne 26. Řístopadu, s dvěma tyma dětama a v průvodu 300 osob na horu, a nawrátil se wečer zase s celým houssem, který chwálozpěmy prozpěwował. Chrám byl nabitý, a misionář držel řeč, nad kterou všichni obrazdomani byli. Dne 27. ostal on geště zde, uzdrawené osoby se poptati, a odebral se pak wečer, docela přesvědčen o pravdě ndalošti té.“

„S wděčností za tak znamenitou milost negblahoslavenějšj Panny ugednali se sedláci z Rorps-u a všickni obywatelé, gj v La Salette slawně děkowati, a ustanowili pntowánj na den 28. Řístopadu, v kterémžto sněžilo a welmi zima bylo. W osm hodin ráno wysšlo se v průvodu, wčele obe ty děti, swjčku v ruce držjce. Šlo se u welkém pořádku, ačkoliw ani pan farář, ani p. wikář přítomný byl; zpjwaly se litanie, písne, a modlila se řjžowá cesta a rúženec“

„Čtyry hodiny wšak minou, než-li se do La Salette na cestě propastěmi obflopené přigde. Wšak gať krásné to bylo, má milá Matko, lid tento widěti, modljej a milosrdenstwj Páně žádagjej! Přissedše na horu, bylo as 2200 osob pohromadě. Nynj zpjwali řagjej hodinky swé a řazdý se modlil kleče na sněhu. Pak se něco málo

Od okamženj wšak gegiho podimného uzdrawenj chodj semo tam gať chce. Řazdodenně gest službám Božim přítomná. „Trpjm sice geště něco málo,“ tak prawila, ale připogila: „Bůh byl gjž tak mnoho pro mne učinil, že gsem spokojená; nechci ho za nic prosjti.“

¹⁾ Lyon gest hlawnj město departementu Rhone, a druhé hlawnj město Francouzka.

²⁾ Arcibiskup Lyonský gest Jeho eminence p. kardinál Ludwik Jakob Moric z Bonald-u.

poobědvalo. Všichni byli potěšeni. W okamženi odchodu poslella gedna modnatelná žena, která pro gegi uzdravení velmi zdaleka byla přišla, u fríže od obou dítek postaveným a modlila se s velikou horlivosťj. J podala se jí veliká sklenice vody z La Salette k pití, a hle, kwapně cjtila se oblevená, a pravila w gegim zprostem nářečj, že newj, co by milé té Matce dati měla, by jí wděčná býti mohla. J šnala veliký zlatý frížeť z křfu swého, a zawěšila ho na dřewěný ten fríž, při gehožto patě ona zdrawy swé byla obdržela. Přigda průwod se wchodu měšťsu Korps, postavila se oná modnatelnosti zbawená žena w čelo průwodu; za ni šli obe dítky, a tak se obessel celý ten měšťš při hluku zwonů. Ddebraw se pak do chrámu, zanotil zpěwy djfůčiněnj.

„Wizte, má milá Matko, to gešt ono, čeho gá swědkem byla od začátku až do konce. My, totiž spoludruššky mé a gá, byly gsme při tomto zbožném housu. Gá byla se horliwě za celou naši společnost řádu modlila. Nynj máme obe ty dítky u nás, poněwadž ge čjsti učjme. My ge i žiwjme. Pozoruge se znamenitá proměna při lidu w Korps-u. Dobřj tito lidé přichájj se mšsi sw. w čas týhodne, w gistých dnech práwě tak w počtu hogném gafo dřjw w neděli a gsou velmi pobožnj. Ninj giž zapotřebj, gim w neděli práci zakazowati.“

3.

Psanj očíteho swědka o negnowěgšj udalostí w La Salette. ¹⁾

W Lyonu dne 25. Čermence 1847.

„Welebný Pane!“

„Gešt-li gá něco málo se opozdil, Wám obšjrnou zpráwu o cestě mé do La Salette zdělowati, tak přjčina gešt, že gá se gessie w některých městech otčiny mé pozdržel, dřjw-li gsme do Lyonu se nawrátil. Dstatně byl gste zatjm zpráwy od weleb. pana Milin-a, faraře a arcikněze w Korps-u obdržel, neboť gá mu ulážal Wasse

¹⁾ Psanj na skladatele písma tohoto.

dopisy a on mi šlabil, Mám psati. Pan Milin gest velmi horlivý a vroucí, a k tomu neobyčejně moudrý muž. Nebyla-li by pravdivost fromobýčejného skutečného toho činu z La Salette tak mnohými divy dotvrzená, tak by ho ctnostný tento duchovní ne s tak velikou stálostí měřil, tím méně gestě dal by se on pohnouti, každodenně tak mnohým cestujícím zodpovídati, jenžto k němu přicházejí, z úst jeho příběh události té slyšeti a je k dvěma ouhým dívkám vésti, aby s nimi mluvit mohli; neboť ochotnost tuto neodpírá on nikomu. Uloha jeho gest obřízná; neboť počet poustníků každého stavu gest velmi veliký, a roste každým dnem. Já sám viděl rodiny, které z Bordeaux ¹⁾ (mysl. Bordó), byly přišly. Někteří, gesto já viděl, byly z departementu Vireneu, jin z biskupství Chambery, v království Sardinském, a zase jiné z poledujho a severnjho Francouzka."

„Putování do La Salette, mjsta toho zgemení, gest ukrutně obtížné. Přiřda do Rorps-u, musí se skoro na bezcestných stézkách za čtyry hodiny daleko vzhůru stupovati; však přiřda na mjsto, kde se neblahoslaveněgší Panna zgemila, tak se pocítuje tak veliké zdrami, že wšecky obtížnosti wstupování se zapomínají. Já gestě čtort hodin od swatého toho mjsta vzdálen, portál se gafýs muž semnou, an zase dolů stupovati chtěl. „Dobré gitro,“ dowolával mi, „gen zmužile, gest to dobrá pout. Mějte důwěru; neboť právě jsem byl uzdraven. Já byl na oba sléchy hluchý; já pocházejim ze wsi Seré, takže se o tom lékařů, kteří mně léčili. Mluwte nyni semnou, a já Mám chci hned odpowěd dáti.“

„Přiřda na wrch horn, rozmlouwali wšickni o divu tem, gehož swědkové právě byli. Já La Salette viděl jsem oné berle gedného protestanta ze wsi Mens, který 25. Černna nemoci své uléčen gá, do lána katolické církwi se nawrátil. Wšecky diwy jsou dotvrzení, a brzy budou o tom písmá tistřená mluwiti, w nichž wšecky okoličné uwedení budou. — Ssak negwětší diw gest to obrácení člověka, a sice negen obywatel z Rorps-u, uhybž dílem

¹⁾ Bordeaux, hlavní město departementu Gironde, gest 100 hodin od La Salette vzdáleny.

biskupství Grenoble, w gehož ofresu Rorps leží, a
djsem biskupství Gap-u."

„Wždy hotow, každou Wassi otázku zodpovědětí, po-
zdramugi Wás co negwážněg

Wassi Welebnosti

odewzdany
M. M.

4.

Obširná zpráva pana Florentina Manson-a ¹⁾ o twap-
ném uzdrawení sestry řádu sw. Jozefa w městě
Alwignonu.

W Paradoxě dne 29. Dubna 1847.

„Pane Redaktor!"

„Wsa w posledních dnech w záležitostech do Alwignonu
poslán, zpromázeli mne dwa duchowní a jeden swěřstý pán.
Podimné uzdrawení gedné sestry z řádného towarýšstwa
sw. Jozefa bylo giž sto a sto osobami rozhlášeno, a protož
přáli mogi přátelé i gá, geptissu tu, fterá předmětem ně-
bestých milosti byla, widětí a slyšetí. Odebtawsse se tedy
w ouhředu tom do domu p. faráře, farnost farnelitsú, oby-
čegného zpovědníka sester sw. Jozefa, požádali gsme ho,
nám list wstoupení zaopatřiti. Pástawost tohoto wysoce
wáženého kněze šla gessťe dále, než-li my doufali; neboť
on chtěl nás proti nassí wůli při této náměstěwě dopro-
woditi, wzdorem mnohonásobných geho zaměstnání."

„Nechám gá tedy mnjssu tu samu mluwiti; neboť
gegi šlowa, fteré zewrub uwádjm, přeswědčí tjm wíce
čtenáře."

„Nadzmjnuěný pan farář prawil tedy f geptissce (gmě-
nem Karolina aneb Saint Charles): „Nuže, sestro Ka-ro-
li-no! wyprawugte pánům těmto přjbeh uzdrawení wassého.

„Když tak chcete, pane faráři," odpowěděla ona, „dci
se tedy wynasnáziti, gať dalece w moci mé stogi, pánům
těmto wěrnou zpráwu o tom dáti. — Za osům let hlj-

¹⁾ Pan Florentin Manson zaslal zpráwu tu redakto-
rowi francouzských nábožnických. nowin: „L' Etoile du
matin" (Dennice), z nichž wyžatá gest.

dala - gá lože, ruce a nohy mé byly tuhé, na dýchavici vypůsobil se wřed, který mi nedovoloval, i také to negmenšší slovo hlasně vysloviti; žalůdek nechtěl pofrm přig-mouti, a nechal mne jen několik frůpěgi homězi poljofy požjwati, která hned zas s mnohou frwj wyhozená byla. Každým dnem gá měla nové a wětšší bolesti; celé mé tělo stalo se gednou ránou; má twář byla zeleně a žlutě promjchaná a zpotwořená. Tri lékarowé, kteří mne napomáhali, byli naděgi, mne wyswoboditi, giž odložili; gedn z nich byl mi prawil, abych z geho umu giž nic wjc ne- očekawala."

"Takowým způsobem gá chřadla, fdyž nasse wrchnice mi oznamowala, že dáma gedna byla něco wody ze žjřdla toho, kde se byla negblahoslaweněgšší Panna dwěma pas- temcům w La Salette zgewila, přinesla. Pak mi na- wrhla, gi w dewjti dnj pjtí, a přitom se cti zgewenj toho Matce Boží dewjtidennj pobožnost ustanowiti. Gá wšak, která raděg umřiti než-li ozdrowiti chtěla, a proto se obáwala, žeby tato dewjtidennj ppobožnost mne uzdra- wila, odpowěděla nassi matce ¹⁾: „Nechte mne, matko má, nechte mne raděg umřiti. Za osům let nemoci mé bylo se mnoho modlílo, a předc mne Bůh wyslyšseti nechtěl; wůle geho gest, abych zem tuto opustila; proč chcete, abych gestě déle setrwala?" — Wrchnice wšak odpowě- děla: „Když dewjtidennj tu pobožnost dobrowolně wyfo- nawati nechcete, tak musjte gi we gměnu posluffnosti, mne swatě powinowané wyfonati; gá Wám to nařjzugi." — A gá uposlechla."

"W prwnjch pěti dnech počal můg staw wždy horšši býti, šestého a sedmého dne wšak napadnula mne neines- šitelná bolest a trwagjcsmrtnelná ouzkořt. Konečně osmého dne, předposlednj dewjtidennj té pobožnosti, w pátek dne 16. Dubna, cítila gá se kwapně změněná. Můg chřtán gest oswo božen, gá mohu nohy a šte hna pohy- bowati; prawá ruka, až posud na lože gako přibitá, pohybowała se s lehkořti, a tak i

¹⁾ Doudové ženských towarjštwj řádných nazjwagi we Fran- couzku wrchnici čili abatyšši matkou, a sebe mezi sebou sestry.

le w á; — g e s t t ě w i c e, g á p o l o ž i m r u c e n a p r s a, a w s s e c k y r á n y g s o u d o c e l a ž m i z e l y. D i h n y g s e m r a d o s t i b e ž s e b e, g á s l y š s i m g e d n u ž e s e s t e r s c h o d y p ř i c h á z e t i, i w o l á m g i h n e d a p r a w j m, ž e u l é c e n á g s e m. D n a w s s a f, p o n ě m a d ž w ě d ě l a, ž e l é k a r o m ě b y l i p r a w i l i, t e n t o d e ň g e s t m ů g p o s l e d n y, s e d o m n y w a l a, ž e s e g i ž m a t u a t e d u m r u. W t o m ž o f a m ž e n y n a p a d n e s e s t r u t u m d l o b a, a o n a p a d n e t ž e m i. W i d a t o, s t o č j m z l o ž e g i p o m o c t i, w e z m u f l a š t k u m o c n ě h o n á p o g e, g a k o m o u ž n a s t o l e n a l e z n u, a t a f s e m i p o s t ě s t i, s e s t r u m o u z a s e t s o b ě p ř i w ě s t i.“

„W t o m m e z i č a s u s l y š i t e n t o s ſ u s t g e d n a s e s t r a' w e s p o d n ě g s s i m p o s c h o d j d o m u ž ů s t á w a g i c j, t d y ž d r u h é s e s t r y w s s e c k y p ř i m s s i s w. o d e p. P r i l l i s h o, b i š k u p a z C h a l o n s f l o u z e n é, p ř i t o m n é b y l y. P ř e s t r a s s e n á c e l á p ř i g d e o n a d o m ě h o p o f o g e, a n a l e z á m n e a s e s t r u w p r o s t ř e d g e h o. W e h l e d t e n t o p ř i w á d j g i n a m y š l e n k u, ž e g á w ž i m n y č n ě h o r k o s t i w s t a l a; o f a m ž i t ě a l e m i g e s i l a g e g j, a g á o b r á c j m t u t ě ž p e č l i w o s t n a n i, k t e r e u g á t a f p r á w ě p r w n j s e s t ř e b y l a p r o f á z a l a. P o t o m t o p a d n u g á p ř i m ě m l o ž u n a t o l e n a a m o d l j m s e „B o ž e, d i w á l j m e T e b e.“ Z s t o u p i l a g á d o k a p l e d o l ů; w s s a f b o g e s e, ž e b y m ě u k á z a n j s e s t r y p ř e s t r á s s i l o a w e l m i r o z t ř ž i t ě u č i n i l o, n e w f r o č j m d o w n i t ě, n ý b ř ž s e u p o f o g i m, u b r á n y p o s l e k n o u t i. M s s e s w. g e s t s k o n č e n á, m ě s e s t r y w y c h á z j, g á s p a t ř j m m o u m a t k u, a w r b n u s e g j d o r u f . . . D n a m y š l i s t r a s s i d l o p ř e d s e b o u w i d ě t i, a m ů ž e s o t w a g e g j m o č j m w ě r i t i . . . M y g d e m e s p o l u d o k a p l e, n e g s w ě t ě g s s i s w á t o s t i o l t á r n y s e f l a n ě t i.“ —

„P a f p r a w i l a w r d n i c e k e m n e: „S e s t r o K a t e ř i n o, o s t a ň z d e a d ě f u g B o h u, z a t j m s e s t r y t w ě p o s n y d a g j.“ — „A c h, m a t k o m á,“ p r a w j m g á, „i t a f ě g á m á m h l a d, g á t a f ě p ů g d u p o g e s t, a p a f p ř i g d u, P á n u B o h u p o f o g n ě g s e p o m o d l i t i.“ — A p o d a l o s e m i k u š c h l e b a a k u š t w r d ě č o f o l á d y, a g á, k t e r á z a t a f d l o u h ý č a s g e n p o l j m f o u a t i z a n o u s e ž i w i t i m u s e l a, s n ě d l a c h l e b t e n t o s n e g w ě t s s i c h u t j, n e b o ť č o f o l á d u n e m o h l a g s e m p r o m ě k o s t z u b ů a d á s n ů k o u s a t i.“ — „P o n ě m a d ž W y t e d y, s e s t r o K a r o l i n o,“ g a l a s e m a t k a d á l e m l u w i t i, „u z d r a w e n á g s t e, t a f d o k á ž t e t o h o, a n e s t e s t o l e f t e n t o, p á r ů l i b e r t ě ž k ý, z t o h o t o m j s t a n a g i n é.“ — „A g á n e s u s t o l e f, a s 80 l i b e r t ě ž k ý, n a u s t a n o w e n é m j s t o . . .“ „D o n y n ě k a, s e s t r o K a r o l i n o,“ p r a w i l a d á l e n a s s e m a t k a, „o d n y n ě k a w y k o n á t e w s s e c k a c w i c .“

čení všeobecného klášterního života s námi.“ — „Velmi ráda, matko má.“ —

„Zatím přigde lékař gať obvyčgně, a pravj se gemu, že gá w sálu pletenjm punčoch zaměstnána se wynacházjm. On to měřiti nechce a uwádj se tam. Uhljdam mne wšak, zwolá on: „Gste wy to, sestro Karolino, aneb gest to gen stinný obraz?“ — „Ano, pane, gá gsem to.“ — „Ale . . . skutečně!!!“ — „Ano, pane, gá Wám to prawjm, že gá to, sestra Karolina.“ — „Gá to měřiti nebudu,“ odpo- věděl on, „až Wasse lože uwidjm.“ — J gde wzhůru, a nalezá lože a přifrymadla, wšak chorobnou ne. J přigde dolů, a geho prwnj slowo gest: „Gá bych přál, má sestro, řdy byste me Wassj nemoci lékařem, an neznabohem gest, léčená byla býwala.“

„Pať mi nařjdl lékař, pan Gerard, tať se gmenuge, „dwa neb třjkrát schody rychle wzhůru a dolů stupowati, co gá to bez namáhánj učinila.“

„Widjte, pane redaktor, to gsou obšjrně ty zpráwy, které gá z úst sestry Karoliny, w přítomnosti pana fa- ráře farmelirů, panj wrchnici kláštera a mých spolupo- cestných byl zaslechl. — Mimo toho, co gá takowé slyšel, spatřil gá sám, gať sestra nagednou tři stolice přinesla, a nám ge ř posezenj obětowala. Zwár gegj ukazuje sice osobu, která dlouhou a bolnou nemoc byla přestála; wšak radost, štěstj a zbožnost gsou na rázech gegj wýznačné.“

„Ddchážege, zaslechlj gsme od ostatnjch sester domu toho, že onino tři lékařowé, genžto chorobnou léčili, práwě slownj soud ¹⁾ byli podepsali. Nynj očekává se přjchod welebného pana arcibiskupa z Awignonu ²⁾, geg pať potwrzenj geho podložiti.“

„Domnjwám se gestě, Wám, pane redaktor, ozná- miti musjti, že onen welebný p. farár farmelirů na cestě domu připogil: „Sestra ta ř netroufala a nebyla w stamu, Wám to řjcti, že ofšlhwý rať celé gegj prsa byl seřjral, a že toto glé w stegném okamženj gaťo giné bylo zmizelo.“

„Bržy bych byl zapomněl, Wám, pane redaktor, ozná- miti, že ze wšech stran a mjest se přicházj, sestru tu Ka- rolinu widětí. Gedenkaždý chce gi widětí, a tato milá

¹⁾ Slownj soud (Verbal-Process) gest wyprawowáoř udalé věci od slowa ř slowu.

²⁾ Pawel Rando.

sestra vypravuje bez pocitu negmenšsijho unawenij w kaž-
dém okamženi příběh gegijho. uzdrawenij."

„Přivolte pane a t. d.

Florentin Manson."

W tomto kwapném a celistwém uzdrawenij oznamuje
z pramenu co neggistotněgssijho ¹⁾ pan Bez w geho fri-
tickém djle: „Putowánj do Salette," následugjc
okološtogjčnosti, které uzdrawenij. toto gessťe pamětihodněg
činj.

„Před večerem uzdrawenij gegijho byla ona gessťe tať.
„mdlá, že lehké pohnutj gegijho zhlawce gi do mdleby při-
„wedlo. W den gegijho uzdrawenij, w sedům hodin ráno,
„wyhazowala gessťe silně plíce gegi; čtwrt na osům wstala
„ona, oblékla se co negrychleg... odebrala se po mssi sw.
„welebného pana biskupa z Chalons, do gidelny f snj-
„dani, a snědla s negwětssij chutj kus černého chleba. Rdyž
„lékař přissel a gi docela zdramou nalezl, sotwa byl w
„stawu to pochopiti podimwenim, neboť chorobná nebyla gen
„kwapně, docela a ouplně uzdrawená, nýbrž byla po osům
„let trwagicj nemoci, plná sily w gegi ouden a rychlá
„w chodě gegim. Lékař sotwa měřil očim swým; zkoussge
„chorobnou, nechal gi schody wzhůru a dolů giti, pať za
„celou hodinu před nim státi, a stoleť, 80 librami obtěž-
„kaný, z gednoho fonce na druhý nésti. Wssak to neni
„wssedno; sestra ta se podzwolila, gednu z gegi sester do
„ruk wzjti, a do giného pokoge wnésti. Obdržewssij f tomu
„powolenj, wzala sestru a nesla gi z lehučka a bez namá-
„hánj padesát fročegů dále. — Co wssak negpodimněgssij
„gest, požůstawá w tom, že ona, která před tjm rozmlou-
„wánj dwou osob sotwa krátký čas wydržeti mohla, nynj
„od rána až do večera bez ustánj uzdrawenij gegi hrozně
„mnoho gi nawssťewugjcjm wyprawuje, a takorťka s celým
„městem ²⁾ zápasj, které přicházi, gi widěti."

„Za 15 dnj," tať oznamuje písmo dále, „hrnou se
„zwědawj ku kláštera, dim ten Na ssi Milé Panj z La
„Salette widěti. Hned tohož dne gegijho uzdrawenij
„byla ona wssedka cwičenj záwornjho žiwota wyfonáwala."

¹⁾ Z písmá, které hodnowěrná a wysoce postawená osoba
dne 1. Máge 1847 w Uwiğnonu byla psala.

²⁾ Město Uwiğnon počítá 2800 domů a 30.000 obywatelů.

Z také meleh. p. biskup z Chalons, pan Viktorin de Monyer de Prilly, oznámuge a činj we swém kolopisu, které po swém nawrácenij z křjmu na swé duchovenstwu wyslal, zmjnfu o tomto fromobyčegném uzdrawenij následugjimi slowy: „Pán ráčil modlitby wyslyšeti, které oné dříw tak pronásledowané sestry sw. Jozefa za gednu nemocnou spolusestru wykonávaly; neboť ona byla takměř w mé přítomnosti způsobem welmi podivným a nadobyčegným uzdrawená: Všude mluwj se o tomto pádu, který wšechnými srdci byl pohnul.“

Kdo by nechtěl o tomto tak kwapném a celistwém uzdrawenij, tak mnohými swědky dotwzřeným, přst Boží poznati? —

Dné žřidlo na hoře z La Salette wždy tekoucí gest ustawičný pomník nadobyčegného toho zgewenij, gesto obe ty dítky byli wděli; a onino pitím té wody následugjij uzdrawenij gsou nepochybnj důkazowé zgewenij nejblahoslaweněgšj Panny, Matky žiwota a spásie nemocných; neboť Bůh uzdrawuge nadobyčegným způsobem gen k dotwzrenij prawdy slow swých aneb pádu, kterýž lidé pro geho přirozenost měřiti tak mnoho práce magj.

5.

Zpráva faráře w Buochs (kanton Podlessj, Unterwalden we Šwecarsku) o podivném uzdrawenij gednoho farníka. ¹⁾

Buochs dne 16. Řigna 1847.

„Welebný Pane a Příteli!“

„Osoba, o které my zde mluwjme, gest díwka 17 let stará, která giž za několiť let s mnohými přetržky chorobná byla. Wjcných lékařů bylo se giž pokusilo, gi uzdrawiti, wšak nadarmo. Dpětomaně byla giž swátostmi zaopatřená, a byla tak trpící a mdlá, že každého okamženij gegj rozpogenj se očelávalo, a kuž zamdy dnem i noci gegj lože neopouštěl. Přisec toho byl sám mnohokrát widěl, gať pradá nápady bolu měla, že za celé hodiny ani slowa

¹⁾ R žakladateli spisu tohoto.

promluvíti nemohla, a více osob zapotřebí bylo, ji w loži udržeti. Ž trpěla také několikráte dáwení krve, gaš glášíť tak mnohé pohoršení a bolesti, žeby skutečně péra lékařova zapotřebí bylo, všecko dokonale napsati. Mezi tím se jí však zase tak polepšilo, že vyjíti mohla, vlastního ale uzdravení se nehradomala.

Užívaní léky dívka tato za celý roč bez přestání z lékárny gednoho z prvních lékařů nasse fraginy, nemohla celistvého uzdravení dogiti, a proměnně stam gegi brzy se zlepšil, brzy zase velmi pohoršil. Ž uzavřela ona na poradu lékařovu, při nastoupení dobrých okamžení, horní léčení zkusiti. Na horách zdálo se jí samé lehce býti; však ubohé dítě bylo jen až brzy w naděgi své zklamáno, neboť muselo brzy zase do otcovského domu přimcdeno býti, kde pak prvé změnám pádům nemoci své pobléhalo. Poslední podzimce odebrala se do Lucernu k dvěma věhlasným lékařům, otce a syna, se domědětí, co by o nemoci gegi troufali, že zároveň požádavši, jí pravdu říci, zdaliž gá nádege k uzdravení ge. — Po dlouhém wyptávání a tázání se wygádřili konečně, že nemoc gegi nehogitelná gest, a že od lidí pomoci žádné k očekávání není.

Nawrátili se dívka ta z Lucernu nelépe domů, byliť gsem gá gakožto duchovní k ní powolán, a gá našel gi skutečně tak nemocnou gako zarmoucenou. Gá těšil gi dle možnosti, a powzbuzowal gi demžitidenní pobožnost ke cti ggemení negblahoslaweněgšší Panny z La Salette před se wžiti, s tím slibem, že gi posledního dne několik kapel wody pramene toho podám. Plná důvěry započala ona pobožnost tu, pokračujice w nj. Ssak giž byl osmý den zde, a předc ani za máš polepšení; přicházel demátý a poslední den, požíwala wodu tu a — byla zdramá. — Bylo jí tak. prawila, gako by někdo nagednou všecky ouzkosti a bolesti byl zmažal. Od té doby nawštěwuge dívka ta denně služby Boží, gest všem rozličným pobožnostem, zawdy dlouho trwagiejm přítomná, necití ani té negmenší mdloby. Slowem, dívka, která se zdála ztracená, gest nyní docela zdramá, což také zewnitřnost ufazuje. K potvrzení všeho toho, co gá zde oznamowal, bych rád lékařskou zpráwu o nemoci zmíněné dívky té připogil; ale to gest mi teď nemožno.

My děkujeme Bohu za toto podivné uzdravení, poněwadž on tím w době, která fromobyčejných a podivných

prostředků k oživení i vry zlástí potřeby, veřejně o moči a lásce milosti plné jeho Matky svědečnost dal. —

Zaručivše se pravdy tohoto pravého, dělugi Vám a Bohu spolu, že gá tak šťastný byl, vody té obdržeti.

Od tohož dne podivného uzdravení dvojčici té rozněšla se pověst ta přes hory a doliny, a chorobní aneb gich přátelé ze všech stran se hrnou, gim vody z La Salette poskytnouti aneb zaopatřiti, že přinucen jsem, Váš požádati, mne poraditi, gať bych takowouto věrně a gistotně z La Salette potahowati mohl.

S pozdravením a ouplnou vážností

Váš

negoddaněgšši

D. Fr. Remig. Niederberger.

6.

Zpráva velebného pana faráře z Ženy, království Wirttemberg-u, o podivném uzdravení gedné panj, giž osm let nemocné ¹⁾).

W Ženy dne 19. Září 1847.

„Mnohovážený Pane!“

„Gá pospíchám, Vám nowou radostnou udalost oznámiti. Před osmý dny byla panj soudcová z Friesenhofen-u, království Wirttembergského, strze dewjtidenní pobožnost k negblahoslaweněgšši Panně z La Salette kwapně ozdravěla, fbyž ona giž storo deset let churala, a za celých osm let ani krokem do gegiho postoge, dolního poschodj domu swého nebyla přišla.“

„Z hodnowěrných úst byl mi příběh ten krátce takto oznamován: „Panna E... z W... poslala panj soudcové onou známou knížku „Příběh o zgewenij a t. d.“ Z ustanowila ona sama pro sebe w tichosti dewjtidenní pobožnost. Posledního dne pocitila chorobná ta panj tak hrozné bolesti, že gi bylo slyšeti daleko wně domu třiceti. Lékař mi sám prawil, že křeče byli tak silné, gať ge ne tak lehce při nemocném byl widěl. Z wžala ona

¹⁾ Zasláno gednomu oudu velebného založení Einsiedeln.

outočistě své k tříkrálové vodě ¹⁾ v tom svatém domněni, že jí za vodu onoho zřídla, na hoře La Salette poživení Matky Boží se přegstjici, požívala."

"Učinivši to v myšlení tom svatém, popustily okamžitě bolesti. Druhého dne cítila se zdravá, vstala, když právě její domácí na službách Božích byli, z lože, šla dolů do jejího pokoje, který již za osm let byla nemována, a seděla k podivení všech oblečená při stole, když tito z chrámu přišli. Žádných bolesti, ba ani té negmenší nezvole pocitivši, vyházela nyní vně domu, a odebravši se následujícího dne do chrámu, vykonala sv. zpověď a přijímala tělo Páně, vytrvala v tomtéž dni, byla to právě neděle, za celé služby Boží, a gedla pak, gafo kdyby jí nikdy bylo co chybělo."

"Měl-li bych se pozděg zprávy bližší od tamního faráře domědět, tať nebudu mēstati, Vám ge doručiti, gelikož jí snad welební páni kláštera sobě přáti budou. Můžete sobě lehko pomyslit, že teď wstiční lidé tytéž knížky chtějí, a onino osoby, které se s rozšířením těchto knížek zabývají, snážně požádati obmýšlí, jim takové co negspíš zaopatriti."

7.

Psaní welebného pana biskupa z Grenoble, welebnému pánu biskupovi z La Rochelle.

"Milostivý Pane!"

"To předsewzetí, vlastním dílem celé Francouzko Wasi předsvědčenost o wěhlasném tom příběhu v La Salette a o dogemu, gačehož gste Vy na oné hoře, teď tať wýznámé, pocítiti ráčil, v známost postawiti, dosáhlo celé mé spokojenosti. Gá budu dílo to co úwod považowati, který ouřednému wýrofu, gehož gá, gať doufám, pozděg wybdám, welmi nápomocný bude. Gá již o tom diwu, který se v Awignon-u na mnjše sv. Jozefa, na sestře Karolině uskutečnil, celistwou gístotu byl dosáhl. Arcibiskup Awignon-ský připravuge o tomto skutečném činu zprávu. Giné uzdrawowání zdagi se též nepochybné, a budou, co možná,

¹⁾ Woda tato swětj. se před wečerem slawnosti swatých třech králů welmi mnohými modlitbami.

pozděg tisku podložena. Všichni k tomu potřebni důkazové jsou v rukou mých, aneb velmi brzy se naleznou.

Š neghlubší vážnosti a t. d.

† Filibert,
biskup z Grenoble,

Ž á v j r k a.

My byli veleważným čtenářům příběh o zjevení neblahostavenější Panny na hoře La Salette a jeho podivných a fromobýčegných oučinkách věrně a dle ubezpečlivých písemných a tiskových zpráv vypravovali. Loučivše se teď s nimi, uvádíme ještě slova a smýšlení, kterýmiž ctivážený a slouutný muž od čtenářů novin, ve Francouzku vyšlých, „Cesta pravdy“ nazvaných, odchod bere, čímž on příběh ten v La Salette věrně a nestranně byl vypravoval.

„Co my zde vypravovali, nemynalezli jsme my; celé Francouzko to ví¹⁾. Tiskové poutníky, z nichž jedni velmi horliví a učení křesťani jsou, jiní zase k newěřcím, neznabohům a stoupencům nekřesťanských učení přináležejí, valili se ze všech končin severního a jižního Francouzka do Rorps-u, dotazovali se obou dítek pospolitě i různě, navštěvovali místa zjevení, a byli docela přesvědčeni, že tyto děti příběh zjevení toho ani vymysleti, ani takové pro obmezenost rozumu vymysleti mohli; žeby však od jiných osob k vymyslení takového podivného příběhu navedené, aneb k tomu potřebované býwati mohli, tot rozum dobá, žeby předc jakým způsobem vymyslenost taková vyžrazená byla“

¹⁾ Poutníci přicházejí skoro ze všech departementů do La Salette. Dobré i zlé noviny mluví o tomto podivném příběhu, a co my o tom píšem, bylo ve Francouzku nové to písmo velebným pánem biskupem z La Rochelle rozšířeno, a brzy vyjde tam ještě jiná kniha.

„Co obe ty dívky tak veřejně, tak stále, před mno-
hými tisíci putujícími každého stavu a stáří již za 18 a
více měsíců vypravují, bývá z nebe mnohým podivným
uzdravením, genžto se na hoře La Salette, w Korps-u,
Uwignon-u a ginde dělo, dotvrzeno; neboť kulhami
chodí, slepi vidí, hlussi slyší, chorobní ozdravují kwapně,
a hříšníci se obrácejí. — Děje se větších důkazů pro
pravdu skutků Božích? —“

„Měla-li by zátím ani velikost a mnohost oných, na
nepochyblivých zprávách založených, přepodivných uzdra-
vení a obrácení, ani ono hrnutí pod očmi velebných pánů
biskupů Francouzka nepřetržené trvající a vždy vzrůstající
mnoháto tisíců poutníků každého stáří a pohlaví, každého
stavu a náboženství nevěřícím se dostávati, tak je žádáme,
dřív-li usudeš smůg proti pravdě podivného zjavení pro
sebe ustanovují aneb při jiných odloží, vysoké korýtanště
hory z La Salette navštívit, obou těch pastevců se
ptáti, s onými uléčenými osobami mluvit, a na oné tak
kwapně změněné farnosti se podívat.“

„Učinějí-li to upřímně a svědomitě, tak nebudou moci
ani jedině opravdové námitky přednésti, tak jak také za
celých až 2 leta již ani jediná opravdově protivná ná-
mitka přednesená byla, mnohém více w posudku dle všech
pravidel co hodnověrně dokázaných kwapných
uzdravení mnohých osob, a w kwapném obrácení
mnohých farnosti biskupství Grenoble-u a Gap-u, w
nápadných obráceních mnohých lidí jiných biskupství za ne-
zapíratelné památníky podivného zjavení negblahoslawe-
něgšší Panny a pravdy gegího předpovědění uznati musí.“

Gest ale zjavení negblahoslaweněgšší Panny w La
Salette a gegi předpovídaní pravdivé, co z toho ná-
sleduje? — My se domníváme, že se vícných důkladných
důvodu vyvoditi nechá.

Předně následuje z toho, že obsah předpovědění ce-
lému lidu, který od negblahoslaweněgšší Panny gegi lid
nazván byl, oznámen býti má. Sfrze oné dvě dívky bylt
on skutečně všem osobám, gestto se je tázali oznámen, a
sfrze oné tisíce a tisíce putujícími w celém Francouzku
wjc neb meněg rozšířen. Mnohém rychle a spasitelněg
bude geho oznámení, řdyž weleb. p. biskup z Grenoble-u
ouředně wygádření o něm vydá.

Pať následuje za druhé, že negblahoslaweněgšší Panna
gegi mocně orodovánj u božského gegího Syna vždy a

mždy za hrššný gegi lid byla založila a skládá; že lid gegi pochopiti wstamu nenj, š gafou láskou a trwalostí ona gegi orodowánj byla dále wedla; že ona tresty, které Syn Boží nad gegim lidem pro geho hršchj vyplniti byl uzavřel, wíce zdržeti w stamu nebude, gest-li do sebe neiwegde a od hršchu neodstoupj, a že gi pro tak weliké orodowánj nowá láska a upřímný wděk profázán býti má.

Š též z toho následuge, že dílem zneuctiwánj swatého gména Božího klenjm, přisáhánjm a rouhánjm, dílem zneswěcenj neděle Syna Božího bylo pohnulo, w Rorps-u a okolnjch fraginách zemčata morem poraziti, a že tedy nářaza trest Syna Božího nad lidem gest, který od negblahoslaweněgššj Panny gegim lidem nazwán býwá. — Který křestanstý lid wšak nenj lidem Matky Syna Božího? — A w gaf mnohých státěch ba w celé Ewropě nezuril onen mor w letech 1845 a 1846 nad zemčaty, genžto tak krásně wzegdouce kwetly, a w gediné noci zwadly? — Gaf hrozivé pleněnj nepůsobil hlad roku 1847. w katolickém Irlandu, tak že sw. otec papež Pius IX. celé křestanstwo šrže wšseobecnou modlitbu a almužnu k pomoci wyzwati přinuceným se widěl! — Gaf weliký nebyl hlad w roce 1847. w katolickém králowstwí Belgii! — Gaf weliká a wšseobecná nebyla dražota w roce 1847! — A gafé wýhledy máme pro rok 1848. a 49tý také i w giných gestě poměrách? —

Konečně z toho následuge, že onino wětššj vyhrožené tresty wtrhnou, gest-li se lid zlych swých nawyšlosti neodřekne; tak gako také, že k podiwu hodné požehnánj se rozlege, řdyž se lid Marii polepššj a obrátj. Za předznamenj fromobychčegného toho požehnánj mohla by onano roku 1847 následowaná neobychčegná ourodnost země pokládána býti.

Podobné, wýměnečně učiněné božské wýhružky a příslibenj nalezagi se hogně w starém zákoně. Tak na př. mluwil Mo g ž j š we gménu Božim k izraelskému lidu (V. kn. Mo g ž. 11, 13 — 17.): „Gestliže tedy budete poslouchati přikázanj mých, kteréž gá dnes přikazugi wám, abyste milowali Hospodina Boha swého, a sloužili gemu z celého srdce swého, a že wšši duffe swé: dá děšst zemj wššj časnj i pozdnj (po řatbě a před řatbou), abyste šklizeli obilj, i wjno, i oleg, i seno z poli k pořmenj dobytřů, a dá wšseho toho hognost, abyste i wy gedli, a nasyceni byli. — Wštrihęte se, aby řnad nebylo řwedeno řrdce wšše, a abyste neodstoupili od Hospodina, a nesloužili

„bohům cizím, a flaneli se jim: a protož Hospodin roz-
 „hňewage se zawřelby nebe, i desťowé by nepršeli, a země
 „nedávala by ourody své, a zahynuli byste rychle ze země
 „wýborné, kterouž Hospodin dá wám.“

Prawj se, že proroctwj toto se newyplnilo, a proto
 prawdivé býti nemůže, a že právě proto příčinu máme,
 o prawdě zgewenj pochybowati. — Znamenáme wšak o
 tom gestě gednou, že proroctwj toto právě tak jako ono
 Jonáše wýměnečně k zrozumění gest, a následowně gen
 pak ouplné, buď co negwýš požehnané aneb s celou tíží
 plenění, nastoupj, gaž se lidé obrátj aneb w neřagicnosti
 pozůstanou. Dná dražota 1847 w tak mnohých státech na-
 stoupená, onen hrozný hlad w Irlandu a Belgii, a we
 mnohých fraginách Francouzka a gmenowitě w Korps-u
 při začátku zimy 1846 w času dwou měsíců trwalá we-
 liká smrtelnost malých dítek mohou co částowné wyplnění
 proroctwj pokládáné býti. Wšak oné mnohé obrácení a
 kání welikých hříšníků we wjcných biskupstwjch Francouzka
 a modlitba tak mnohých tisíců nábožných duší za milost a
 smilování byly snad ruky Syna Božího právě tak welmi
 odzbrogily, jako kdys Nynowité sřže gich pokání a obrá-
 cenj vyhrožené wyvrácení slawného města swého, byli od-
 wrátili. A pak, co za weliké obrácení by teprw následo-
 wati mohli, kdž weleb. p. biskup z Grenobl-u ouředný
 wýrok neb rozsudek nad tímto zgewenim wydá a w
 celém Francouzku se rozšřřj? — Bůh se upokoguje zawdy
 s upřjmným obrácenim několik tisíců duší, vyhrožený swůg
 trest zastawiti. Deset sprawedliwých mohlo wyvrácení
 Sodomy zadržeti, tak náš učj písmo sw. — Nemáme my
 Pánu Bohu co negupřjmněg co děkowati, kdž on w pohledu
 mnohých obrácených duší celý stát od záhuby zachránj? —

Úmysl zgewenj negblahoslaweněgššj Panny gest brzké
 wykořenění oných hříchů, rouhání a zneuctiwání neděle tak
 wšseobecně panugjcich, tedy úmysl, časopotřebám docela wy-
 homěgjcj. Gať podiwně se to s oným srownává, co w
 krátkém času w cirkwi swaté k wykořenění wšš znamená-
 ných hříchů se bylo činilo! — Sw. otec Řehor XVI. byl
 dne 8. Srpna 1843 dowolil, wššude bratřstwa k wykoře-
 něnj rouhání se Bohu a flení uwěsti, a jim wšsechny od-
 pustky, které takowému bratřstwu w Řjmě propugčil,
 uděliti. Papež Pius IX. prawil we své řeči k římskému
 lidu, že rouhání se Bohu, zneuctění neděle
 a smilnost hlawnj neprawosti tohoto časowěku gsou.

Dne 15. Března 1844 byl me Francouzku melebným pánem arcibiskupem z Tours spolek čili towaryšstvo ke cti swatého gména Božího založeno, gehož ohled gest, rouhání se Bohu a flení vykořeniti. A roku 1847 bylot w St. Dizier, farnost biskupstwj Langres, bratrstvo k zadostičiněni pro rouhání se Bohu a pro zneu-
ctění neděle ¹⁾ uvedeno. Toto gest nyní papežem Piem IX. s hognými odpustkami naděleno a dne 3. Čer-
vence 1847 za arcibratrstvo wyzdwiženo. Zname-
náme zde s welikým potěšením a gistotně také k negwět-
ššimu wybělání a příkladu wšech měrjcich, že tento tať
slawně panugici papež sám sebe co ouda tohoto bratrstwa
zapsati nechal. D kyžby bratrstvo toto s geho celým pří-
měřeným uspořádáním wšude rozmnoženo bylo!

Konečně znamenáme gestě, že ne zgeweni negblaho-
slaweněgššj Panny, nýbrž onino od té doby s njm spogeni
přetwapugici oučinkowé od cirkewnjch ouřadů zkoussenj býti
mohou; že cirkewnj ouřad wždy a wždy gistotnou a praw-
divou swědečnost neobyčegných oučinků přihodilých šhroz-
mážduge, wěc tu moudře sfoumá a w příležitých čas sfou-
mání gegi oznámj; že oné swědečnosti, gestto my w dílku
tomto pro prawdu neobyčegných oučinků gsme uwáděli,
nasseho wědomj se tať wyuacházi, gať gsme ge byly udaly,
a že se na místě gať se skladatelami oných uvedených a
podaných zpráv, tať s uzdrawenými osobami a obráce-
nými obcemi mluwiti může, a zawjráme řeč nassí slowmy
swatého archangela Rafaele: „Tagnou wěc králow-
skou ukrýwati dobré gest; skutky pať Boží zge-
wowati poctiwé gest.“ (Job. 12, 7.)

¹⁾ „Association réparatrice des blasphèmes et de la violation du
Dimanche.“